

odgovori na pet egzistencijalnih pitanja

Poticaji za razmišljanje o kršćanstvu koji ti mogu promijeniti život

Tom Short

Tom Short: 5 Crucial Questions about Christianity

Copyright © 2001

Tom Short Campus Ministries

PO Box 224

Worthington, OH 43085

www.tomshortcampusministries.com

Copyright za hrvatsko izdanje: Euroliber

Sva prava pridržana. Nijedan se dio ove knjige ne smije umnožavati, reproducirati ni prenositi u bilo kakvu obliku (elektronički, mehanički itd.) bez prethodnoga pisanog dopuštenja hrvatskoga nakladnika.

Navodi biblijskih tekstova, ako nije drugačije navedeno, preuzeti su iz Biblije u izdanju Kršćanske sadašnjosti, prijevod dr. Ljudevita Rupčića, Silvija Grubišića i Filiberta Gassa, izdanje 1994.

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 842242

ISBN 978-953-6423-22-4

Urednik: Christoph Krumm

Prijevod: Anton Žagar

Lektura: Gordana Pavlović

Dizajn naslovnice: Ivan Marečić

Prijelom teksta: Christoph Krumm

Tisak: Printera

Tiskano: 2013.

Sadržaj

Uvod.....	7
1. Postoje li dokazi za Božje postojanje?.....	11
2. Nije li Biblija samo još jedna od knjiga?.....	19
3. Zar ne određujem sâm što je dobro za mene?.....	31
4. Nije li Isus bio samo veliki učitelj?.....	43
5. Nije li kršćanski život dosadan i pun ograničenja?....	55
Najvažnije pitanje	61
Više od religije: Kako sam osobno otkrio Boga	67

Uvod

Na sveučilištu A&M University u Teksasu okupilo se veliko mnoštvo slušati moj govor. Jedna studentica, ateistica, posebno se isticala po tome što nije mogla prihvatiti ništa od onoga što sam govorio o kršćanstvu. Zaboravio sam njezino ime, ali njezinu priču nikada neću zaboraviti. S obzirom da me uvijek zanima na koji način ljudi dolaze do svojih uvjerenja, upitao sam je na koji je način postala ateist.

„Odgajana sam u vjeri da Bog postoji“, počela je, „ali sredinom osnovne škole počela sam dovoditi u pitanje stvari kojima su me poučavali u crkvi. Kad sam postavila svećeniku pitanja o njima, nije mi mogao odgovoriti. Samo mi je rekao neka vjerujem i da je loše i grešno imati sumnje i postavljati pitanja. Godinama sam potiskivala ta pitanja, ali kada sam došla na koledž, otkrila sam da i druge ljude muče ista pitanja. Nakon što sam razgovarala s njima, utvrdila sam da su ateisti ili agnosticici. I tako sam postala jedna od njih.“

Nitko je ne može kriviti što je zaključila da kršćanstvo nema odgovore na njezina teška pitanja. Međutim, istina je da kršćanstvo ima odgovore na teška pitanja, samo je problem što mnogi dobronamjerni ljudi (uključujući mnoge teologe i crkvene vođe) nikada nisu izdvojili vrijeme da pronađu odgovore!

Nažalost, bojim se da je iskustvo ove mlade žene poznato mnogima. Postoji rašireno mišljenje da, iako kršćani djeluju kao dragi ljudi koji izgleda da su pronašli nešto što im daje unutarnji mir, sigurnost i sreću, njihova vjerovanja jednostavno ne mogu opstati pred intelektualnom analizom.

To nikako nije istina! Ako ćeš ostati sa mnom kroz ovu

knjižicu, vidjet ćeš da se posvećujem ključnim pitanjima koja ljudi postavljaju o kršćanstvu i da dajem razloge za vjeru u Krista – razloge o kojima možda nikada nisi razmišljao.

Nekompatibilno?

“Čekaj malo”, možda ćeš reći, “kakva je to priča o razumu? Mislio sam da se kršćanstvo temelji na vjeri. Nisu li razum i vjera nekompatibilni?”

Zapravo nisu. Točno je da osoba treba vjeru da bude kršćanin. Biblija kaže: “A bez vjere nemoguće mu je ugoditi: jer onaj tko pristupa Bogu, vjerovati mora da on jest i da nagrađuje one koji ga revno traže” (Hebrejima 11,6 Vrtarić). Vjerovati znači pouzdati se u nekoga ili nešto što nikada niste vidjeli. Ali to ne znači da je vjera protivna razumu, logici ili dokazima.

Zapravo je prava vjera često vrlo razumna i temeljena na čvrstim dokazima. Kršćanstvo je religija za one koji razmišljaju. Ono nas ne poziva da budemo naivni ili lakovjerni, već izaziva naš um jednako kao i naše srce. Na kraju krajeva, Bog je svakome od nas dao mozak i želi da se njime služimo!

Evo jedne ilustracije koja može pomoći prikazati odnos između vjere (pouzdanja) i dokaza. Zamisli da živiš na desetom katu stambene zgrade i da se aktivirao požarni alarm. Trčiš do stubišta i otkrivaš da je puno dima. Brzo se vraćaš u svoj stan, stavljajući mokr ručnik ispod vrata da zaustavi prodor dima i pokušavaš smisliti kako pobjeći iz zgrade.

Dok se stan polako puni dimom, otvaraš prozor, staneš na prozorsku klupčicu i sjetiš se onoga što si učio na

vjeronauku dok si još bio dijete: “Ako dovoljno čvrsto vjeruješ, sve možeš učiniti.” I tako dok stojiš na prozorskoj klupčici i gledaš dolje s desetog kata, pokušavaš se uvjeriti da uz dovoljno jako mahanje rukama i dovoljno čvrstu vjeru možeš poletjeti.

“Mogu letjeti, mogu letjeti”, uvjeravaš sam sebe. Ali svi mi znamo da ćeš, bez obzira koliko jako mahao rukama i bez obzira koliko jaka bila tvoja vjera, ako skočiš, smrtno stradati. Ni sva vjera na svijetu ne bi te učinila sposobnim za let. Tvrdim da ovo nije onakva vjera kakvu Bog želi da imaš. Ovakva “vjera” je zapravo glupa i može biti opasna po tvoje zdravlje!

A sada promotrimo nešto drugačiju priču. Zgradu u kojoj stanuješ zahvatio je požar i otkrio si da je jedini siguran izlaz kroz prozor. Samo što ovaj put, nakon što staneš na prozorsku klupčicu, otkrivaš da su vatrogasci na tlu razapeli veliku mrežu. Kršan vatrogasac dovikuje ti kroz megafon: “Skoči, uhvatit ćemo te!”

I tako se nađeš pred odlukom koja je ispit tvoje vjere, i to ne vjere u Boga, već tvoje vjere u vatrogasce. Moraš odlučiti imaš li povjerenja u te ljude ili ne. Jesu li sposobni uhvatiti te? Hoće li njihova oprema odraditi svoje? Svoj život stavljaš u njihove ruke, što nikako ne bi učinio bez vjere (pouzdanja) u njih. Nikada prije nisi skakao s desetog kata, ali ako odlučiš da su ti vatrogasci vjerodostojni, napraviti ćeš “korak vjere” i – skočiti!

Svakodnevna vjera

Ako vjeru promatramo u ovom kontekstu, uočiti ćeš da mnogo toga što svakodnevno činimo ovisi o vjeri ili povjerenju u druge ljude. Svaki put kad piješ gazirano piće

iz limenke pokazuješ da vjeruješ punionici. Svaki put kad voziš automobil, pokazuješ vjeru u proizvođača svog vozila i u druge sudionike u prometu, među kojima je većina onih koje nikada prije nisi upoznao.

Pokazuješ vjeru u svog profesora i u udžbenike koje koristiš na nastavi. Pokazuješ vjeru u banku u kojoj držiš svoj teško zarađeni novac. Vjeruješ u svoje odnose s drugima i osjećaš se uvrijeđeno kad ti drugi ne vjeruju.

Gotovo svako ljudsko međudjelovanje uključuje vjeru. Zar je onda neobično što i Bog od nas traži vjeru (povjerenje)?

Da, moraš vjerovati, ali ništa nije razumnije od vjere u Boga. To je teza ove knjižice. S obzirom da je vjera ključna, zamolit ću te da se nakratko u vjeri obratiš Bogu s nekoliko riječi. Upravo sada odvoji trenutak i zamoli Boga da ti pomogne pronaći odgovore na životno važna pitanja kroz čitanje ove knjige. Možda ćeš poželjeti reći nešto slično ovome:

Dragi Bože, želim znati istinu o tebi. Molim te da mi otkriješ svoju istinu i da mi se objaviš. Pomogni mi razumjeti što mi želiš poručiti dok ovo čitam. Pomogni mi doći do vjere i pouzdanja u tebe i da osobno upoznam tvoju ljubav i oproštenje. Hvala ti što čuješ moju molitvu. Amen.

A sada pogledajmo ta ključna pitanja!

1 Postoje li dokazi za Božje postojanje?

Profesor se obratio studentima jednim neobičnim zahtjevom. “Neka ustanu oni koji su kršćani”, zamolio je.

Ustalo je nekoliko studenata i sramežljivo razmjenjivalo poglede dok su se pitali zašto su izdvojeni.

“Tko je od vas ikada vidio Boga?” pitao je profesor. Nastala je potpuna tišina.

“Je li itko od vas ikada čuo Boga da mu govori?” nastavio je. I dalje tišina.

Ohrabren, postavio je posljednje pitanje: “Jeste li ikada namirisali Boga, okusili Boga ili dodirnuli Boga?” Studenti kršćani i dalje su stajali u tišini.

“Znao sam”, samodopadno je izjavio. “Želim da zapamtite nešto. Na ovim predavanjima bavimo se znanošću. Ne vjerujemo u ništa što se ne može vidjeti, čuti, namirisati, okusiti ili dodirnuti. Koliko je meni poznato, Bog ne postoji. Sjednite. Ne želim slušati o vašem Bogu do kraja semestra.”

Studenti su odmah potihlo sjeli na svoja mjesta. Osim jednoga. Kad je uočio da jedan student još stoji, profesor se namrštio i pitao: “A što tebe muči?”

“Prije nego što sjednem, zanima me mogu li vam postaviti pitanje”, odgovorio je student. “Gospodine, jeste li ikada vidjeli, čuli, omirisali, okusili ili dodirnuli svoj mozak?”

“Naravno da nisam”, odgovorio je profesor. “Zašto pitaš?”

“Jer na temelju pravila koje ste malo prije postavili, moram

zaključiti da ga nemate!” odgovorio je student i mudro sjeo na svoje mjesto. (Ne pitajte me koju je ocjenu dobio iz tog predmeta na kraju semestra!)

Nerazuman čovjek

Istina je da svi mi vjerujemo u mnoge stvari koje nismo osobno vidjeli, čuli, omirisali, okusili ili dotakli. U ovom trenutku okružen si radijskim valovima za koje nikada ne bi znao da postoje kad bi se pouzdao samo u svojih pet prirodnih osjetila. Jesi li ikada vidio atom? A gravitaciju? A jesi li ikada zapravo vidio vjetar?

Svakodnevno ljude proglašavaju krivima za zločine na temelju inkriminirajućih dokaza, a da ih pritom nitko nije vidio kako čine zločin! Vjerujemo u povijesne događaje jer su nam drugi ljudi ispričali što se dogodilo, a ne zato jer smo sve sami vidjeli. Zapravo većinu onoga što vjerujemo o povijesti, geografiji, znanosti – čak i o suvremenim događajima – vjerujemo na temelju nečijeg svjedočanstva, a ne na temelju osobnog promatranja.

Jednako tako kao što postoje dokazi za postojanje radijskih valova, gravitacije, vjetra i mozga onog profesora, trebamo se pitati postoje li dokazi za postojanje Boga. Vjerujem da postoje.

Odakle sve potječe?

Jesi li ikada upoznao urara? Većina nas nije. A ipak, znaš li da urari postoje? Naravno da znaš! Kako to? Kad pogledaš na svoje zapešće, vidiš sat i zaključuješ da taj čudesan

mali uređaj nije nastao sam od sebe. Netko ga je morao napraviti. Osobu koja sastavlja satove nazivamo urarom.

Jednak način razmišljanja možeš primijeniti kad promatraš zgradu i znaš da postoje arhitekti, inženjeri i zidari. Kad pogledaš automobil, znaš da postoje proizvođači automobila. Pogledaj knjigu i zaključit ćeš da postoji njezin pisac. Nije važno jesi li ikada upoznao sve te ljude jer njihov proizvod dokazuje da postoje.

Na jednak način kao što sat dokazuje postojanje urara, zgrada postojanje arhitekta i knjiga postojanje pisca, stvorenje dokazuje postojanje stvoritelja.

Ovdje nailazimo na jedan od najosnovnijih zakona znanosti: zakon uzroka i posljedica. Ali promatranje stvorenja govori nam više od toga da stvoritelj samo postoji. Govori nam ponešto o tom stvoritelju.

Na primjer, uzmi u obzir da prvotni uzrok beskrajnog svemira mora biti beskonačan. Prvotni uzrok neograničene energije mora biti svemoćan (svemoguć). Prvotni uzrok svekolike kompleksnosti mora biti sveznajuć. Isto tako, prvotni uzrok beskrajnog vremena mora biti vječan.

Odjednom shvaćamo kakav stvoritelj mora biti: beskonačan, svemoćan, sveznajuć i vječan.

Ali stvorenje pokazuje i više od toga. Pokazuje da prvotni uzrok života mora biti živ (ne samo neka energija ili “viša sila”). Odjednom otkrivamo da nam stvorenje govori vrlo konkretne stvari o Stvoritelju i da značajno produbljuje

naše poimanje Boga. Vidimo ne samo da Bog postoji, već i da je doista fantastičan!

Tko je stvorio Stvoritelja?

Nažalost, skeptiku ovo nije uvjerljivo. Obično pokušava zaobići ovaj problem postavljanjem sljedećeg pitanja: “Ako sve ima svog tvorca, tko je stvorio Boga?”

Odgovor je jednostavan: “Nitko nije stvorio Boga!” Bog je vječan i postoji sam od sebe. Kada tvrdimo da svaka posljedica ima svoj uzrok, mislimo na fizički svemir. Ali Bog je duh i on se nalazi izvan fizikalnog. Zato on nije podložan zakonima fizike.

Drugi mogu ustvrditi da je sve nastalo evolucijom i slučajnošću. Iako se ovdje ne želim upuštati u detalje rasprave o evoluciji i stvaranju, dovoljno je reći da većina ljudi koji vjeruju u evoluciju koje sam upoznao i dalje vjeruju da je Bog morao voditi taj proces.

Na kraju krajeva, promotri kolika je vjerojatnost spontanog nastanka života. Znanstvenici su smislili fantastične ilustracije.

Kozmičke proporcije

Francis Crick, jedan od otkrivača strukture DNK, izračunao je da je vjerojatnost spontanog nastanka lanca od 200 aminokiselina jednaka $1:10^{260}$! Taj je broj veći od procijenjenog broja atoma u cijelom našem sunčevom sustavu!

Veliki astrofizičar Sir Fredrick Hoyle izračunao je da je vjerojatnost spontanog nastanka biološkog života jednaka vjerojatnosti da 10^{51} slijepih ljudi istovremeno

složi Rubikovu kocku! Hoyle nadalje tvrdi da je spontani nastanak života manje vjerojatan od toga da tornado na otpadu sastavi zrakoplov Boeing 747!

Roger Penrose, čovjek koji je dao doprinos u razvoju teorije crnih rupa, procijenio je vjerojatnost nastanka uređenog svemira “Velikim praskom” na $1:10^{123}$. Ova je vjerojatnost slična vjerojatnosti pogađanja mete promjera jednog centimetra na drugom kraju svemira ili vjerojatnosti da motka skakača s motkom ostane stajati okomito stoljećima nakon skoka!

Zapravo oni koji su čisti naturalisti – oni koji vjeruju da evolucija objašnjava naše porijeklo bez bilo kakvog Božjeg uplitanja – i sami trebaju odgovoriti na nekoliko teških pitanja.

Na primjer, kako je anorganska materija postala živa? Imamo li ikakve stvarne dokaze da se to ikada dogodilo?

Dok promatramo prirodu, opažamo da materija s vremenom teži neredu (povećanju entropije). Ako je svijet stvoren bez intervencije, kako je materija postigla tako visok stupanj organizacije sama od sebe? Nastaje li red iz kaosa s vremenom?

Postoje još brojna druga pitanja, ali ova dva ukazuju na to da je život u našem svemiru krajnje kompleksan i dobro osmišljen – predobro da bi nastao bez intervencije inteligentnog bića. To inteligentno biće nazivamo “Bogom”.

Kulturološki dokazi

Jesi li uočio da je svaka kultura koja je ikada otkrivena vjerovala u neku vrstu vrhovnog duhovnog bića? Iako se različiti narodi ne slažu oko toga tko je to biće ili kakvo

je to biće, nikada u povijesti nije postojala nijedna kultura koja nije priznavala postojanje nekakvog vrhovnog bića. Razumno je pitati se bi li cijelo čovječanstvo ikada vjerovalo u nešto što jednostavno ne postoji?

Možda je na mjestu navesti primjer kako ljudi jednostavno ne vjeruju u nevjerovatno. Dok sam odrastao, mi Amerikanci bojali smo se doista stvarne opasnosti od izbijanja nuklearnog rata. Čak smo u školi vježbali što učiniti u slučaju nuklearnog napada. Bojali smo se da će nas napasti Sovjetski Savez ili možda Kuba. Koliko mi je poznato, nikada se nitko nije pripremao za nuklearni napad Haitija na SAD. Zašto? Zato jer Haiti nema nuklearno oružje! Nisu nas mogli napasti nečime što nemaju.

Većina ljudi razmatrat će ono što je moguće, a ne ono što je nemoguće. Na sličan način, činjenica da je velika većina ljudi kroz povijest razmatrala postojanje Boga i života nakon smrti, dokazuje mi da su Bog i život nakon smrti stvarnost.

Postojanje čuda još je jedan od dokaza za Božje postojanje. Ne govorim o “čudu izlaska sunca” ili o “čudu rođenja”. Govorim o stvarnom čudu pri kojem je došlo do kršenja prirodnih zakona i za koje nema znanstvenog objašnjenja – Božjoj osobnoj intervenciji u ljudsku povijest.

Možda nikada nisi vidio čudo, ali postoje mnogi ljudi koji se mogu zakleti da jesu. Naravno, po samoj svojoj definiciji, čuda su rijetka i suprotna prirodnim zakonima. Ali Bog voli ljude i želi se uključiti u njihove živote njima na korist. Ako mu otvoriš svoj život i otvoriš svoje oči te

gledaš pažljivije, možda ćeš i u svom životu pronaći čuda.
(O ovoj temi više ću reći u 3. poglavlju.)

Kad već spominjemo ateiste...

Kao što smo vidjeli, u debati o postojanju Boga, dokazi su na strani onih koji vjeruju, a ne na strani onih koji niječu postojanje Boga. Zapravo ću ići tako daleko i ustvrditi da biti ateist znači zauzeti neracionalan i neobranjiv stav. Dopusti da objasnim.

Čovjek može zauzeti jedan od sljedeća tri stava o postojanju Boga:

1. teizam, koji tvrdi da Bog postoji
2. agnosticizam, koji tvrdi da nije moguće znati postoji li Bog ili ne
3. ateizam, koji tvrdi da Bog ne postoji.

Dopusti mi da pokažem kako treći stav (ateizam) zapravo nije racionalan. Zamislimo da sam skupini ljudi rekao da sam sakrio rijedak srebrnjak negdje u gradu i poslao ih tražiti ga.

Kad se svi vrate nekoliko sati kasnije, neki će radosno ustvrditi da su pronašli srebrnjak. Oni predstavljaju teiste (prvi stav).

Drugi ljudi tvrde da su zbunjeni, tvrdeći da su tražili, ali nisu mogli pronaći srebrnjak. Međutim, priznaju da je grad prilično velik i da je srebrnjak možda sakriven na nekom mjestu gdje ga nisu tražili. Zato ne mogu tvrditi postoji

li sakriveni srebrnjak ili ne negdje u gradu. Ova skupina predstavlja agnostike (drugi stav).

Treća skupina tvrdi da je tražila srebrnjak, ali s obzirom da ga nije našla, srebrnjak jednostavno ne postoji. Ovi ljudi predstavljaju ateiste (treći stav).

Iako drugi ljudi tvrde da su vidjeli srebrnjak, “ateisti” zapravo odbacuju njihove tvrdnje i smatraju ih zavedenima ili zbunjenima. Kada ih drugi ljudi potiču da nastave tražiti, “ateisti” im kažu da je to gubitak vremena. Ako ih upitate jesu li pretražili svaki kutak grada, “ateisti” će reći da to nije potrebno – pretražili su dovoljno prostora da mogu reći da srebrnjak jednostavno ne postoji!

Pomućena logika

Možeš vidjeti kako u ovoj priči prve dvije skupine mogu intelektualno obraniti svoje stavove, za razliku od treće skupine. Pretpostavljam da je veliki ateist Isaac Asimov zato jednom priznao: “Godinama sam pokušavao biti ateist iz intelektualnih razloga. Na kraju sam spoznao da to nije moguće. Zato sam postao ateist čisto iz emotivnih razloga.”

A kakvi su to “emotivni razlozi” za nijekanje nečega što nije mogao intelektualno zanijekati? Asimov nije rekao. Možda je smatrao da se Bog prema njemu loše odnosio, da ga je iznevjerio ili da ga nije volio. Možda je znao da vjera u Boga znači i priznavanje određene moralne odgovornosti pred Bogom s kojom se nije želio suočiti. Tko zna. Važno je da ti ne dopustiš da te “emotivni razlozi” sprečavaju u priznavanju postojanja Boga.

A ako Bog postoji, možeš li zamisliti išta važnije od otkrivanja tko je on i kakav je predivan život predvidio

za tebe? Ja ne mogu! Zato prijedimo na drugo poglavlje u kojem ćemo pronaći odgovor na ovo jako važno pitanje.

2 Nije li Biblija samo još jedna od knjiga?

Zapravo ništa ne može biti dalje od istine. Koje god mjerilo odabrali, Biblija se ističe među svim ostalim knjigama svih vremena. Promotri sljedeće:

Biblija je prva knjiga ikad tiskana na tiskarskom stroju. Godine 1454. Johannes Gutenberg pretvorio je prešu za vino u tiskarski stroj te tiskao Bibliju. Tako je jedan od najvažnijih izuma smišljen s namjerom da se promiče čitanje i dostupnost Biblije.

Od toga dana 1454. godine, Biblija je ostala najčešće izdavana knjiga svih vremena. Godine 1930. tiskana je milijardita Biblija, što se danas ponavlja svakih pet godina. Usporedimo to s nevjerojatnim uspjehom knjiga o Harryju Potteru, koje su u ljeto 2000. godine oborile sve rekorde izdavaštva prodajom 3,8 milijuna primjeraka u prvom tjednu prodaje. A ipak, više od 3,8 milijuna primjeraka Biblije tiska se i distribuira svakog tjedna – tjedan za tjednom, mjesec za mjesecom, godinu za godinom, desetljeće za desetljećem. Nikada nije postojala neka druga knjiga poput ove!

Biblija je prevedena na više od 2400 jezika i dijalekata, a taj broj svakog mjeseca raste. Druga najčešće prevedena knjiga svih vremena je Dnevnik Anne Frank, koja je

dostupna na 67 jezika. Biblija se opet ističe među svim drugim, ikad napisanim knjigama.

Izvor nadahnuća

Biblija je nadahnula mnoga velika znanstvena postignuća. Unatoč navodnom sukobu između znanosti i religije, Biblija je poslužila kao nadahnuće velikim znanstvenicima kao što su Blaise Pascal, Charles Babbage, Galileo, Michael Faraday, Robert Boyle, Lord Kelvin, Johannes Kepler, Joseph Lister, Samuel Morse, Matthew Maury, Isaac Newton i Carl Von Linnaeus. Popis je gotovo beskrajan.

Biblija je nadahnula mnoge društvene pokrete. Napori da se osigura visoko obrazovanje, proširi pismenost, ukine robovlasništvo, dodijele ljudska prava i osigura skrb za siromašne i potlačene svoj temelj nalaze u Bibliji.

Biblija je nadahnula velike korake naprijed u politici. Bilo da se radilo o borbi protiv inkvizicije ili o svrgavanju komunizma u Istočnoj Europi, Biblija je često igrala glavnu ulogu u širenju slobode.

Biblija je temelj našeg moralnog, etičkog i pravnog sustava. Deset zapovijedi, “zlatno pravilo”, Propovijed na gori i poglavlje o ljubavi (1. Korinćanima 13 - “Ljubav je velikodušna, dobrotiva je ljubav...”) daju nam jednostavan, ali dubok temelj za moralno ponašanje kakvog ne nalazimo drugdje.

Biblija je najprogonjenija knjiga svih vremena. I nisu samo vlade progonile ljude zbog vjere u Bibliju, već je postojalo i vrijeme kad je crkva na lomači spaljivala ljude kod kojih je pronađena Biblija!

Više vremena, novaca i truda je uloženo u osporavanje Biblije od bilo koje druge, ikada napisane knjige, a ipak

danas u Bibliju vjeruje više ljudi nego u bilo kojem drugom trenutku povijesti.

Više nego u ijednoj drugoj knjizi, ljudi u Bibliji nalaze duhovnu utjehu, vodstvo i mir. Ona je bila izvor snage, života i obnove mnogima. Nesumnjivo je utjecala na veći broj ljudi od bilo koje druge, ikada napisane knjige.

Naravno, to što je Biblija poznata i utjecajna ne čini je istinitom. Ali daje joj vjerodostojnost kakvu ne možemo naći u drugim knjigama. Bez obzira kako se okrene, moraš zaključiti da je Biblija više od “samo još jedne knjige”. Ona je zapravo najfascinantnija i najutjecajnija knjiga ikada napisana.

Tko je napisao Bibliju?

Biblija je zapravo zbirka 66 knjiga (39 starozavjetnih i 27 novozavjetnih). Pisalo ju je oko 40 različitih pisaca koji su živjeli i pisali tijekom razdoblja od 1500 godina. Pisci su se bavili različitim poslovima: jedan je bio kralj, drugi pastir, a treći liječnik. Neki od njih bili su ribari, povjesničari, proroci i teolozi. Među njima je i službenik porezne uprave (Matej, poreznik)!

Neki dijelovi Biblije napisani su u vremenima kad su njihovi pisci prolazili teška vremena (bili su u zatvoru, u velikoj patnji, suočeni sa smrću), dok su drugi napisani na vrhuncu njihova života (nakon pobjede u bici, na svadbi, pri rođenju djeteta).

Biblija je napisana na tri jezika: Stari zavjet pisan je uglavnom na hebrejskom s kraćim dijelovima na aramejskom, dok je Novi zavjet napisan na grčkom.

Većina biblijskih pisaca nikada nije upoznala druge pisce Biblije. Međutim, Biblija se čita kao cjelovita priča koja

govori o odnosu između Boga i njegovog naroda. Gotovo se čini kao da ju je napisao samo jedan pisac. I doista, ako si to pomislio, u pravu si, jer se iza tih četrdeset ljudskih pisaca krije stvarni pisac Biblije – Bog.

Tako barem tvrde pisci Biblije. U više od 2000 slučajeva ispred svojih tvrdnji stavljaju komentar: “Ovako govori Gospodin.” O sebi govore kao o prorocima, Božjim glasnogovornicima. Djelovali su tako kao da im je povjerena veličanstvena odgovornost prenošenja Božje poruke svijetu.

Ali je li to doista bilo tako? Nisu li možda samo imali dobre namjere, a zapravo bili u zabludi? Možda su bili obični prevaranti – lažljivci, a ne proroci? Ili su možda bili, kako sami tvrde, ljudi koje je Bog odabrao da dosegne čovječanstvo kojeg smo dio i ti i ja?

Osobno, sreo sam samo nekoliko ljudi koji vjeruju da su ti pisci namjerno lagali. Njihovi zapisi nadahnuli su najviše standarde poštenja i iskrenosti u drugima, što bi bilo krajnje nevjerojatno da se radi o bandi lažljivaca! Osim toga, izgleda da su shvaćali težinu onoga što su tvrdili za sebe da jesu. Živjeli su u kulturi u kojoj nije postojala veća obaveza od obaveze čašćenja Boga. Lažno tvrditi da si prorok smatralo se zločinom koji se kažnjavao smrću. Prihvatili su svoj poziv u dubokoj poniznosti, svjesni svoje odgovornosti.

Jesu li imali dobre namjere, a ipak bili u zabludi? Očito svatko može misliti da je u pravu, a ipak biti u krivu. Međutim, izvještaji koje nam daju pisci Biblije dio su povijesti. Pisci su tvrdili da su očevici brojnih događaja, među kojima su neki i čudesne naravi, te od nas traže da prihvatimo duhovne istine u svjetlu vjerodostojnosti koju su zaslužili govoreći o povijesnim istinama. Dok su pisali

o povijesnim istinama, nisu mogli biti dobronamjerni, već isključivo u krivu. Ono o čemu su pisali dogodilo se ili se nije dogodilo.

Na primjer, Isusovi sljedbenici tvrdili su, između ostalog, da je Isus pretvorio vodu u vino, izliječio hromog čovjeka i da je umro na križu. Ovi događaji su se dogodili ili se nisu dogodili. Ako se nisu dogodili, onda ovi pisci nisu bili dobronamjerni, već su lagali.

Na kraju ostaje samo jedan zaključak: ako pisci nisu bili svjesni zavodnici, mora da su bili istinski svjedoci Božjih čudesnih djela i vjerni komunikatori njegove božanske poruke. Ali postoje li dokazi da je to bilo tako? Možemo li objektivno istražiti potječe li Biblija od Boga ili ne? Vjerujem da možemo.

Objektivni dokazi

Ako uzmemo u obzir sve veće svjetske religije, prikupit ćemo oko 26 knjiga koje za sebe govore da su božanski nadahnute (ili dane od Boga). Među njima se Biblija ističe na nekoliko vrlo značajnih načina.

Samo u Bibliji nalazimo zapisano nekoliko stotina ispunjenih proročanstava. Samo Bog ima stvarnu sposobnost govoriti o kraju od samog početka. Ova proročanstva nisu slučajni dobri ishodi ili slučajnosti općenito. Umjesto toga, nalazimo podrobnosti o stvarima koje idu od uspona i pada velikih svjetskih kraljevstava, do osobnih informacija o pojedincima koji će ispuniti Božji plan. Postoje deseci proročanstava zapisanih stoljećima prije rođenja Isusa Krista koja su se nevjerojatno ispunila u njemu. Kao što ćemo vidjeti u četvrtom poglavlju,

starozavjetni proroci prorekli su gotovo svaki važniji vid njegovog života.

Arheologija također dodaje vjerodostojnost Bibliji. U Starom i Novom zavjetu spominju se stotine gradova, naroda i događaja. U prošlosti nije bilo moguće provjeriti točnost mnogih od tih tvrdnji pomoću drugih povijesnih dokumenata, što je skeptike dovelo do vrhunca u kritiziranju točnosti Biblije.

Međutim, u drugoj polovici dvadesetog stoljeća izgledalo je da je svaka lopata arheoloških iskapanja izbacivala dokaze u prilog Bibliji. Otkriveni su gradovi za koje se nekada smatralo da ne postoje. U antičkim zapisima otkrivenim među svicima s Mrtvog mora i na pločama iz Eble pojavila su se imena kraljeva, proroka i vojskovođa za koje se tvrdilo da su samo dio mitova. Danas zapravo postoje doslovno tisuće arheoloških otkrića koja potvrđuju povijesne aspekte Biblije, a njihov broj nastavlja dramatično rasti.

A sada osobno

Postoji još jedan bolji način kako potvrditi da je Biblija doista Božja riječ. Možeš sâm pročitati Bibliju i otkriti govori li tvome srcu i duši kao nijedna druga knjiga.

Mnogi počnu čitati Bibliju od Knjige Postanka i ubrzo zapnu na dugim rodoslovljima, imenima koja ne mogu ni izgovoriti i iscrpnim uputama starozavjetnog zakona. Međutim, Bibliju možeš čitati i razumjeti slijedeći nekoliko osnovnih načela:

Prvo, započni čitati Novi zavjet od Evandelja po Mateju. Zakoni, žrtve i obredi Staroga zavjeta imaju svoje odgovarajuće mjesto u proučavanju Biblije, ali život i nauk Isusa Krista mnogo su relevantniji za nas danas.

(Napomena: Matej započinje rodoslovljem. U njemu se zapravo nalazi mnogo zanimljive povijesti, ali kao početnik slobodno preskoči ovih nekoliko početnih odlomaka i prijedi odmah na rođenje Isusa Krista.)

Drugo, čitaj prijevod kojeg možeš razumjeti. Ako ti se više sviđa pomalo stariji i složeniji izričaj, odaberi neki od starijih prijevoda. Ako ne, pokušaj čitati suvremeniji prijevod. Svi prijevodi načelno govore isto, pri čemu suvremeni koriste današnji način izražavanja.

Treće, zamoli Boga za pomoć u razumijevanju pročitano. Biblija je zapravo jedina knjiga na svijetu čiji Pisac može sjediti kraj tebe i usput ti objašnjavati. Jednostavnom molitvom zamoli Boga da ti objavi istinu, da ti pomogne spoznati ono o čemu se govori. Reci mu da si voljan povjerovati i slijediti ono što ti jasno pokaže.

Četvrto, napravi jednostavan raspored čitanja. Ne dopusti da propadnu tvoje dobre namjere. Izdvoji 10 do 15 minuta dnevno, možda ujutro, u vrijeme ručka ili prije spavanja. Drži se svog rasporeda idućih 30 dana. Iznenadit ćeš se koliko ćeš naučiti u tom kratkom vremenu.

Biblija je dramatično promijenila živote milijunima ljudi. Može promijeniti i tvoj život! Ne duguješ li sebi priliku da osobno pročitaš i točno otkriješ što Biblija govori baš tebi?

Proturječja u Bibliji?

Tko još nije čuo za prastaru optužbu da je Biblija puna pogrešaka i proturječja? Zapravo se ta tvrdnja tako često ponavlja da većina od nas pretpostavlja da je istinita, bez daljnjeg propitivanja. Na kraju krajeva, pa nisu valjda svi u krivu, zar ne?

Jednom sam vodio dug razgovor sa skeptikom po imenu

Roger na sveučilištu Maryland. Nakon višetjednog razilaženja u mišljenjima, pozdravio me u ponedjeljak sa smiješkom na licu i radosno mi obznanio da sam ga zapravo potaknuo na čitanje Novog zavjeta. Bio sam presretan.

A nakon toga mi je rekao, još radosnije, da je pronašao 27 proturječja u Novom zavjetu koja mi želi pokazati. Mukotrпно smo prošli kroz prvo, zatim kroz drugo i na kraju kroz treće “proturječje”. Svako od njih moglo se lako objasniti čitanjem u kontekstu, što je Roger bez problema prihvatio.

Zapravo su odgovori bili toliko očiti da sam ga konačno pitao je li sâm pronašao ta “proturječja” ili mu ih je netko pokazao. Sramežljivo je priznao da nije ni pročitao Novi zavjet, već jednostavno prepisao taj popis iz knjige nekog skeptika.

Ako se pažljivo proučava u kontekstu, vjerujem da Biblija ne sadrži nijedno proturječje koje bi zadiralo u važniji nauk. Međutim, moramo razumjeti tri važne riječi koje se tiču ove rasprave: proturječje (kontradikcija), paradoks i tajna (misterija).

Proturječje nastaje kad se tvrdi da je “A i ne-A u istom kontekstu istinito”. Na primjer, kad bi Biblija na jednom mjestu naučavala da je Isus Božji Sin, a na drugom mjestu da on to nije, pronašli bismo istinsko proturječje. Ako na jednom mjestu pronađemo nauk da je Isus Božji Sin, a na drugom mjestu tvrdnju lažnog proroka da Isus nije Božji Sin, to nije proturječje. Time se jednostavno ističe da ne smijemo vjerovati lažnom proroku.

Paradoks nastaje kad pronađemo dvije tvrdnje koje naizgled proturječe jedna drugoj, ali nakon daljnjeg istraživanja otkrivamo da zapravo nadopunjuju jedna drugu

(komplementarne su). Na primjer, na nekim mjestima u Bibliji naučava se da je Isus Božji Sin, a na drugim mjestima naziva ga se sinom čovječjim. Skeptici će možda skočiti i pitati: “Što je onda – Sin Božji ili sin čovječji?”

Odgovor je: oboje! Biblija naučava da je Isus božanske naravi i ljudske naravi. On je pravi Bog i pravi čovjek. To čudo slavimo na Božić, dan kada se Bog rodio kao čovjek, što kršćani nazivaju utjelovljenjem (inkarnacijom). Točnije rečeno, kad je Isus koristio izraz “sin čovječji”, pozivao se na jedan od naslova (titula) Mesije koje nalazimo u Starom zavjetu (Daniel 7,13). Nazivajući sebe “sinom čovječjim” zapravo je sebe proglašavao božanskim.

Mnoge zbunjuje još jedan paradoks: rodoslovlja Isusa Krista. Nije potrebno previše istraživati da bi se shvatilo da se rodoslovlje iz Evanđelja po Mateju jako razlikuje od onog iz Evanđelja po Luki. Zašto je to tako? Problem je previše važan da bismo ga previdjeli.

Međutim, odgovor je opet jednostavan: Isus je imao dvoje roditelja. Rodoslovlje u Mateju odnosi se na jednog roditelja, a ono u Luki na drugog. Zapravo bih očekivao da njegovo obiteljsko stablo nije tek ravna crta!

Ali kako utvrditi koje rodoslovlje pripada kojem roditelju? To postaje očito ako uzmemo u obzir temu svake od knjiga: Matej slika Isusov portret prikazujući ga kao židovskog kralja. Zato se njegovo rodoslovlje odnosi na Josipa, Isusovog zakonitog zemaljskog oca.

Marko piše o Isusu kao o sluzi Božjem. Ne prepričava nam Isusovo rođenje.

Luka, koji je bio liječnik, prikazuje Isusa kao čovjeka. On piše mnogo toga o Isusovom rođenju kroz oči njegove

majke Marije. Zato je smisleno zaključiti da se njegovo rodoslovlje odnosi na Isusovu majku.

Ivan piše o Isusu kao o božanskom Sinu Božjem. Njegov izvještaj o Isusovom rođenju započinje u prošloj vječnosti u kojoj “Riječ bijaše u Boga i Riječ bijaše Bog”. Zatim nastavlja: “I Riječ tijelom postade i nastani se među nama. I vidjesmo slavu njegovu – slavu koju ima kao Jedinorođenac od Oca – pun milosti i istine” (Ivan 1,1.14).

Zadnja riječ koju moramo razumjeti u ovoj diskusiji je tajna. Tajna je nešto što ne možemo pojmiti svojim ograničenim ljudskim razumom, ali to je i dalje istina.

Primjer tajne je rasprava o problemu predodređenja (predestinacije) i slobodne volje. Drugim riječima, pitanje je određuje li Bog našu budućnost ili svatko od nas bira vlastiti put? Osobno vjerujem da Biblija naučava da su oba ova stava utemeljena.

Svojim ograničenim umom teško možemo pojmiti (barem ja) kako obje ove tvrdnje mogu biti istinite istovremeno. Međutim, problem ne leži u Bibliji, već u našim ograničenim ljudskim sposobnostima. Mi smo ograničena bića koja žive u prolaznom svijetu, dok su ove istine beskrajne i vječne. Zato smo zbunjeni.

Dat ću jedan savjet kako pristupiti problemima u Bibliji: neka te nikada ono što ne razumiješ u Bibliji ne odvlači od vjere u ono što razumiješ.

Nikada ne bismo dozvolili učeniku četvrtog razreda osnovne škole da odbaci cijelu matematiku samo zato jer ne može razumjeti diferencijalni i integralni račun. “Nauči zbrajanje, oduzimanje, algebru i geometriju”, rekli bismo

mu, “i jednog dana moći ćeš razumjeti i diferencijalni i integralni račun.”

A kad je riječ o Bibliji, neki ljudi odbijaju vjerovati u išta sve dok ne budu mogli povjerovati u sve. “Sve dok ne razumijem predodređenje”, tvrde, “neću čak ni vjerovati da Bog postoji!” Ako ovako pristupaš učenju, vjerojatno nikada nećeš postati kršćanin (a ni matematika ti neće ići bolje!).

Da, u Bibliji postoje mnoge tajne i još veći broj paradoksa. Ali ako Bibliju proučavaš ispravno i pošteno, mislim da nikada nećeš pronaći ta proturječja kojih je navodno Biblija puna.

Jesmo li samo lakovjerni?

Ljudi me ponekad pitaju jesam li dovoljno lakovjeran da povjerujem u nešto samo zato jer je zapisano u knjizi. Zapravo nisam, a nadam se da nisi ni ti.

S druge strane, sve što znam, naučio sam iz knjiga. Kladim se da si i ti iz knjiga naučio sve što znaš o povijesti, znanosti, matematici i ostalim područjima. Umjesto da nas jednostavno vode naši varljivi osjećaji, na raspolaganju su nam vremenom prokušane i dokazane informacije koje se prenose iz generacije u generaciju na tiskanim stranicama.

Bog komunicira s ljudima na mnoge načine. Svatko od nas osjetio je divljenje suočen s ljepotama njegovog stvorenja. Vode nas njegovi moralni zakoni urezani u našu savjest. Ali najobjektivniji i najtočniji način Božje objave nama ljudima je kroz Bibliju.

Iz generacije u generaciju, sve do današnjih dana, ljudi su nalazili Boga i doživljavali preobrazbu svojih života zahvaljujući onome što su saznali iz Biblije. Biblija je

prošla ispit vremena i položila test vjerodostojnosti kao ni jedna druga knjiga. Kad bismo trebali iskreno i objektivno proučiti velike knjige kako bismo utvrdili koju od njih nam je Bog dao, ne pada mi na pamet nijedna druga knjiga koja bi imala veći utjecaj, veću sposobnost preobrazbe života i veću vjerodostojnost od Biblije. A tebi?

U nastavku ćemo pogledati što ta nevjerojatna knjiga govori o jednoj vrlo aktualnoj temi: o pitanju tko određuje što je dobro, a što zlo!

3 Zar ne određujem sâm što je dobro za mene?

Koja te zadnja grozota šokirala?

Novine i televizijske vijesti gotovo kao da napadaju našu osjećajnost. Kroz suvremene načine komunikacije bombardirani smo svakodnevno najstrašnijim zločinima iz cijeloga svijeta.

I dok smo svjedoci sve veće pokvarenosti i poroka, bombardirani smo još jednom porukom. Koja je to poruka? “Nemoj suditi! Živi i ostavi druge da žive! Nitko nema pravo reći da je nečije ponašanje pogrešno, loše ili zlo.”

Iako su neke stvari većini nas i dalje odbojne, ova poruka tolerancije je toliko uvjerljiva da bismo se mogli početi pitati postoji li još uopće tako nešto poput dobra i zla? Postoje li stvari koje su uvijek zle svim ljudima, u svakom trenutku i u svim okolnostima ili svatko od nas može odlučivati što je dobro za nas?

Za razliku od suvremene filozofije moralnog relativizma (prema kojoj ništa nije apsolutno dobro ili zlo, već sve “ovisi”), Biblija naučava da postoje apsolutne moralne norme – određene stvari su uvijek dobre ili zle, bez obzira na sve. Iako neki ljudi ustaju u obranu i najgorih zločina, osnovni zdrav razum osjeća da su ubojstvo, silovanje, preljub, krađa, prevara i ostali zločini uvijek zlo.

“Zlatno pravilo”

Biblijski standard apsolutnih moralnih vrijednosti poznat je pod nazivom “zlatno pravilo”. Ukratko, to pravilo tvrdi da

činim drugima ono što želim da drugi meni čine. Zapravo i ne postoji čvrst argument protiv ovog pravila. Naime, muškarac možda može i opravdati vlastiti preljub, ali sigurno bi ga razbjesnilo kad bi netko drugi počinio preljub s njegovom ženom. Osoba se može opravdavati za krađu, ali neće prihvatiti istu ispriku od nekoga tko je ukrao nešto od nje.

Ovo zlatno pravilo temelji se na najvišem moralnom načelu – ljubavi. Dok nadahnuta poezija, pjesme i priče o ljubavi diraju naše srce, istovremeno se suočavamo s unutarnjom borbom jer želimo razmišljati i postupati sebično. Ova se sebičnost nalazi u srži onoga što Biblija naziva grijehom, tj. kršenjem Božjih zakona.

Neki ljudi tako snažno vjeruju u moralni relativizam da su spremni braniti čak i ponašanje koje se jednostavno ne može obraniti. Često govorim na sveučilišnim kampusima gdje se filozofija moralnog relativizma naširoko naučava (dodao bih, još šire i primjenjuje!). Među publikom nalazi se obično barem jedan student koji je apsolutno siguran da ne postoje apsolutne vrijednosti.

A što je s Hitlerom?

Smatrajući da će možda neki ekstreman primjer pokazati da postoje barem neke apsolutne vrijednosti, obično pitam osobu što misli o Adolfu Hitleru. Je li on bio loš čovjek? Je li bio zao? Jesi li spreman/spremna donijeti moralni sud o njemu?

Iznenaduje me koliko često ti moralni relativisti odbijaju donijeti takav sud. Njihova filozofija zapravo ih tjera da kažu stvari koje su apsolutno lude (oprostite na izrazu)!

“Hitler se ne bi dobro uklopio u našu socijalnu strukturu”,

netko će reći. “Hm, nikada ne bih učinio ono što je on učinio, ali ne bih ga ni osudio”, reći će netko drugi. “Ne znam je li bio u krivu ili ne; nisam upoznao tog čovjeka”, objašnjava treći. “Hitler nije bio u krivu, on je bio bolestan”, zaključuje četvrti.

Možda sam najuznemiravajući odgovor na ovo pitanje dobio od jedne sljedbenice New Agea sa sveučilišta Southern Illinois University. Rekla je: “Hitler je zapravo djelovao u skladu sa svojim najdubljim uvjerenjima. Bio je vjeran samome sebi. I u tom smislu, mislim da možemo reći da je Hitler bio bolja osoba od većine nas.”

Naravno, nitko ne može reći da Hitler nije bio “vjeran samome sebi”, ali može se dobro argumentirati da to što je bio “vjeran samome sebi” u Hitlerovom slučaju nije bilo dobro.

Nadam se da ne smatraš Hitlerove postupke dobrima. A ipak, ako ne postoji Bog i ako ne postoje apsolutna moralna načela, zašto je Hitler bio u krivu?

Na kraju krajeva, njemačka vlada rekla je da je ono što je Hitler činio bilo zakonito. Zakon je podupirao strahote koje je činio. Kroz njega se čuo glas naroda koji ga je izabrao. I na kraju se izvukao nakon svega što je učinio (barem na neko vrijeme). Duboko u svom srcu očito je osjećao da je ono što čini dobro i ispravno, da će ga jednog dana slaviti kao junaka. Ali je li unatoč tome bio u pravu? Nadam se da ćeš odgovoriti glasnim “ne”!

Ako je tako, onda priznaješ da postoje barem neka apsolutna moralna načela. I dok ti i ja možda nismo krivi za krajnja

djela kakva je počinio Hitler, sigurno smo se ponašali sebično i kršili smo Božje apsolutne moralne zakone.

Tko određuje što je moralno?

Kao što smo vidjeli u prvom poglavlju, postoje brojni dokazi za Božje postojanje. Ako Bog ne postoji i ako je svatko od nas najviši oblik života, onda svatko od nas sigurno može određivati vlastiti moral. Međutim, Bog postoji, a definiranje morala je u njegovim rukama, a ne našim.

Biblija ne samo da naučava da Bog postoji, već i da je svatko od nas stvoren na njegovu sliku. To ne znači da tjelesno sličimo Bogu, već da smo njegova slika u moralnom smislu. Što se moralnosti tiče, stvoreni smo da budemo poput Boga!

Na primjer, Bog nam nije rekao da ne počinimo ubojstvo samo zato jer je želio smisliti neko proizvoljno pravilo. Rekao nam je da ne počinimo ubojstvo jer je on onaj koji daje život i onaj koji nikada ne bi oduzeo život nedužnoj osobi. Jednako tako, Bog je istinit i zato od nas traži da budemo iskreni i istiniti.

S obzirom da je Bog u samoj svojoj biti ljubav, svaki put kad se ponašamo sebično, a ne u ljubavi, ne odražavamo njegovu moralnu sliku. Kao što smo već vidjeli, Biblija taj izostanak odražavanja Božje moralne slike naziva “griehom”. Osim toga, Biblija ističe kako je prekrasno kad odražavamo Božju moralnu sliku, ali i da su “svi zaista sagriješili i potrebna im je slava Božja” (Rimljanima 3,23).

Kroz cijelu Bibliju Bog nam neprekidno objavljuje kakav je i time pokazuje kakvi bismo i mi trebali biti. Možda

najpoznatiji i najprokušaniji izraz Božje moralnosti nalazimo u popisu poznatom kao Deset zapovijedi.

Desetorica veličanstvenih

“Deset zapovijedi” nisu samo klasičan film s Charltonom Hestonom u glavnoj ulozi. One se nalaze u temeljima kulture i zakona Zapada. Osim toga, mnogi ljudi se nadaju da će dospjeti u nebo ako će ih se držati. Deset zapovijedi su postale i vruća politička tema u SAD-u u raspravama trebaju li se postavljati u školama i drugim javnim ustanovama ili treba zabraniti njihovo postavljanje.

Unatoč navedenoj raspravi, utvrdio sam da većina ljudi ne zna navesti ni pet od Deset zapovijedi! Možeš li ti? Pazi, ova tema je prilično važna jer ovdje nalazimo Božji standard prema kojem bismo trebali živjeti i prema kojem ćemo na kraju biti suđeni. Zato pogledajmo svaku od tih zapovijedi i njihovo značenje. Deset zapovijedi nalaze se u Izlasku 20,1-17.

1. “Ja sam Jahve, Bog tvoj ... Nemoj imati drugih bogova uz mene.”

Jednostavno rečeno, Bog od nas zahtijeva da bude naš “Bog”. Očekuje od nas da ga volimo na jednak način kao što on voli nas. Odbija da ga izguramo iz naših osjećaja. To nije sebično ili egoistično od Boga, već je jednostavno

prikladno i ispravno da ti i ja volimo i cijenimo onoga koji nam je dao život i koji neprekidno vlada svemirom.

2. *“Ne pravi sebi lika ni obličja bilo čega što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodama pod zemljom.”*

Boga trebamo poznavati i voljeti onakvog kakav on stvarno jest. Bog nam ne daje slobodu da o njemu vjerujemo što god želimo. Od nas očekuje da ga iskreno tražimo i tada nam obećava da će nam otkriti svoj pravi identitet.

Danas su u optjecaju brojne ideje o tome kakav je Bog. O njemu se govori svašta, u rasponu od “više sile” do nove ideje. Neke religije tvrde da postoji mnogo bogova. Nekim ljudima priroda je bog, dok neki “bogom” smatraju seks, novac, moć ili ljubav. Čak i među ljudima koji vjeruju u biblijskog Boga postoje neki koji smatraju određene Božje kvalitete neugodnima te zato pokušavaju oblikovati Boga po vlastitoj predodžbi.

Ova zapovijed je presudna zato jer osoba na kraju postaje onakva kako poima Boga. Duboko u svakom ljudskom biću postoji želja za “štovanjem”. Štovanje nije nešto što je ograničeno na crkvu, sinagogu ili džamiju. Štovanje podrazumijeva divljenje i pripisivanje “vrijednosti” nečemu. Kad osoba počne razumijevati i štovati pravoga Boga, postajat će mu slična. Ali ako najveću vrijednost pripiše nečemu što je manje od pravoga Boga, na kraju će se suobličiti s tom lažnom slikom.

3. *“Ne uzimaj uzalud imena Jahve, Boga svoga, jer Jahve ne oprašta onome koji uzalud izgovara ime njegovo.”*

Ova zapovijed često se krši jednostavno nebrigom. Mnogi bez razmišljanja izgovaraju psovke o Bogu i Isusu. Nakon

pada na ispitu, kašnjenja s plaćanjem računa, ostajanja bez prednosti u prometu ili u svrhu izražavanja ljutnje ili neslaganja općenito, osoba će možda izgovoriti Božje ime.

Često kad čujem ljude kako psuju Boga kažem: “Molim?”, kao da ih nisam čuo. Njihov zbunjen pogled dokazuje da nisu razmislili prije nego što su govorili – psuju jednostavno po navici ili instinktu. Upravo to znači “uzalud uzimati ime” – koristiti Božje ime bez razmišljanja, nehajno i bez prikladnog poštovanja.

Zapravo, za mnoge ljude Božje ime je samo način izražavanja ljutnje ili gađenja. Godinama sam smatrao kako je cool psovati. S prijateljima sam koristio svakakve izraze koje nikada ne bih izgovorio pred svojom majkom. Umjesto da častim Boga zbog onog što on jest, pokazivao sam krajnje nepoštovanje prema njegovom imenu. Isus je rekao da naše riječi pokazuju što je u našim srcima. Ako poslušas što govoriš o Bogu, što to govori o onome što je u tvom srcu?

Zanimljivo je primijetiti da se kao psovka koristi isključivo ime kršćanskog Boga. Gdje god sam putovao, čuo sam kako se uzalud izgovara “Bog”, “Gospodin”, “Isus” i “Krist”. Nikada se ne čuju druga imena. Na primjer, nakon što nam je učitelj vratio ispravljene testove, nikada nisam čuo da je neki od učenika uzviknuo: “O, Buda!” Niti sam ikada čuo da netko zaziva Alaha da nekoga prokune. Nije li moguće da smrtni neprijatelj naših duša, koji poznaje ime jedinog pravog Boga, uživa u tome da ga se psuje, ne mareći pritom za ostala imena?

Iako je mnogi ljudi svakodnevno nesvjesno krše, najstrašniji aspekt ove zapovijedi je taj što je ona jedina od deset uz koju Bog prijeti kaznom u istoj rečenici: “...jer Jahve ne oprašta onome koji uzalud izgovara ime njegovo.” Uplašio

si se? I trebaš se. Ali nastavi čitati jer ćeš u sljedećem poglavlju saznati što trebaš učiniti.

4. “Sjeti se da svetkuješ dan subotni. Šest dana radi i obavljaš sav svoj posao. A sedmoga je dana subota, počinak posvećen Jahvi, Bogu tvojemu. Tada nikakva posla nemoj raditi.”

Ova zapovijed podsjeća nas na jednostavnu činjenicu da je Bog izvor života. Svakog tjedna trebamo izdvojiti jedan dan za duhovnu i tjelesnu obnovu, dan kada se sjećamo da pripadamo Bogu i da ga na odgovarajući način štujemo. A ipak, neki ljudi toliko su buntovni prema Bogu da ga ne žele poslušati ni kad im kaže da se trebaju opustiti!

Ova je zapovijed savršen primjer kako su Božje zapovijedi dane u ljubavi i nama na korist. U našem svijetu ne nedostaje stvari kojima je svrha olakšati i pojednostaviti život. Od mikrovalnih pećnica i mobilnih telefona, do računala i automobila, strojevi čine mnogo toga što su nekada činili ljudi. Sociolozi su 1960-ih razmišljali o tome što će jednog dana ljudi činiti sa silnim slobodnim vremenom sada kada računala i strojevi obavljaju mnoge poslove! A na kraju smo otuđeniji, užurbaniji i izmučeniji nego ikad u povijesti.

Milijuni su zahvaćeni mentalnim i tjelesnim bolestima uzrokovanim stresom i tjeskobom. Vjerovali ili ne, ne tako davno malo tko je radio nedjelom. Nedjelja je bila dan izdvojen za odlazak u crkvu, posvećivanje obitelji i domu. I unatoč tome što su tada imali manje pogodnosti, ljudi su

bili zdraviji i sretniji. Možda trebamo naučiti ponešto od tih ljudi.

5. “Poštuj oca svoga i majku svoju.”

Što misliš, je li Bog bio svjestan odrastanja kad nam je dao ovu zapovijed? Siguran sam da je bio, kao i da je bio svjestan kako teško može biti častiti i poštovati roditelje bez obzira u kojoj se fazi života nalazili (mi ili oni). Pa ipak, Bog kaže da trebamo častiti, poštovati i slušati svoje roditelje. To ne znači samo u općenitom smislu ili kad se ionako slažemo s njima, već uvijek! Ako to ne činimo, griješimo – i to ozbiljno.

Ponekad se ljudi pitaju treba li poštovati roditelje koji su zlostavljači. Da, i takve trebamo poštovati već zbog same činjenice što su to osobe koje su nas dovele na ovaj svijet. Međutim, mogu se pojaviti trenuci u kojima im, iako ih i dalje poštujemo, ne trebamo biti poslušni. Najjasniji primjer toga je zahtjev naših roditelja da učinimo nešto grešno. Tada očito ne trebamo poslušati svoje roditelje jer bi to značilo biti neposlušan Bogu.

6. “Ne ubij!”

Znam što sada misliš: “Konačno jedna zapovijed koju nisam prekršio!” Da, svi smo psovali, kršili dan Gospodnji, slijedili pogrešna poimanja Boga i bili neposlušni roditeljima, ali barem nismo ubili nekoga. Često pitam ljude što misle, zašto bi ih Bog trebao pustiti u nebo, na što je učestali odgovor: “Jer nisam nikoga ubio.”

Međutim, Isus je ukazao na to da Božji standard nadilazi naše postupke i zapravo obuhvaća stavove našeg srca. Evo što je rekao: “Čuli ste da je rečeno starima: ‘Ne ubij!’

... A ja vam kažem: Svaki koji se srđi na brata svoga, bit će podvrgnut sudu. A tko bratu rekne ‘Glupane!’, bit će podvrgnut Vijeću. A tko reče: ‘Luđače!’, bit će podvrgnut ognju paklenomu” (Matej 5,21-22).

Boga zanima naše srce i naši motivi. Iako je možda pohvalno što zapravo nisi ubio osobu koja te ljuti, računa se ono što je u srcu. Tko od nas može reći da nikada nikoga nije mrzio, nije tražio osvetu, nije svojim riječima uništio nečiji dobar glas ili bio ljubomorani ili zavidan? Ovakve misli, riječi i djela izviru iz naše sebičnosti i ne dosežu standarde ljubavi po kojima Bog očekuje da živimo.

7. “Ne učini preljuba!”

Bog je stvorio brak i obitelj. Ova zapovijed dana je u svrhu zaštite ove važne institucije i osiguranja ljubavljive ispunjenog i sigurnog okruženja za odrasle i djecu.

Biblija smatra preljub izravnim napadom na obitelj. Jednako tako, ova zapovijed zabranjuje seks prije braka ili izvan braka. Ponekad izgleda kao da ljudi noću leže budni i smišljaju načine kako prekršiti ovu zapovijed, a da pritom i dalje sačuvaju “tehničko djevičanstvo” i “tehničku vjernost”.

Gledanje pornografije, odlazak u noćni klub na striptiz i sanjarenje nad ljubavnim romanima možda ne uključuju tjelesni preljub, ali hrane naše sebično i preljubničko srce. Boga ne zanima držanje slova zakona dok kršimo duh zakona. (Mislim da se to ne bi svidjelo ni tvom bračnom partneru!)

Nemoj me pogrešno shvatiti. Seks nije nešto loše, već upravo suprotno: seks je prekrasna stvar. Bog zapravo osuđuje zloupotrebu seksa. Zapravo je prva zapovijed koju

je Bog dao Adamu i Evi bila povezana sa seksom. Kad im je rekao: “Plodite se i množite”, nije mislio na uzgoj životinja i tablicu množenja! A kad su Adam i Eva zdušno poslušali ovu zapovijed, Bog nije ostao iznenađen i rekao: “Nisam to baš tako mislio!”

Božje zapovijedi dane su nam u ljubavi. Bog nam nije dao zapovijedi o spolnoj vjernosti da bi nam oduzeo užitak, već da bi nam osigurao doživotno uživanje u intimnosti bez osjećaja krivice s doživotnim bračnim partnerom. Danas mnogi pate od duboke emocionalne boli. Pada li ti na pamet išta što može uzrokovati više boli i patnje od kršenja Božjih zakona o spolnosti, bilo da to činimo sami ili to čine nama bliske osobe?

8. “Ne ukradi!”

Ne smijemo uzeti ono što pripada drugome. Pritom nije važno uzimamo li nešto skupo ili nešto male vrijednosti. Nije važno krademo li od bogatih kojima “ionako neće nedostajati” ili od siromašnih koji će se teško obraniti. Ovdje ubrajamo varanje na ispitu i utaju poreza. Nikada ne smijemo uzeti ono što pripada drugome.

9. “Ne svjedoči lažno na bližnjega svoga!”

Bog je istinit i zato i mi trebamo biti takvi. Ne smijemo lagati o drugima niti lagati drugima. Ova zapovijed također zabranjuje ogovaranje i klevetanje. Naše riječi trebaju biti

istinite, bez obzira jesmo li se zakleli na Bibliju i potpisali izjavu ili ne.

10. “Ne poželi ... išta što je bližnjega tvoga!”

Iako nema ničeg lošeg u tome da marljivo radimo da bismo kupili nešto što želimo, ova zapovijed zabranjuje požudno tražiti ono što nam po pravu ne pripada. Ona zadire u motive našeg srca i od nas traži da budemo zadovoljni. To je teško u našem materijalističkom svijetu gdje nas svakodnevno obasipaju reklamama za stvari za koje nam govore da će nas uistinu usrećiti.

Ova zapovijed nadilazi želju za materijalnim stvarima. Podrazumijeva i zadovoljstvo našim izgledom, inteligencijom, obiteljskim nasljeđem, tjelesnim stasom i sl. Jesi li ikada bio ljubomoran na nečiji izgled ili pamet? Onda si prekršio ovu zapovijed.

Velik problem

Ako je ovo standard po kojem će Bog suditi čovječanstvu, samo jedan pogled na ovaj popis govori mi da imam problem – i to velik problem! Zaradio sam svih deset bodova s popisa – prekršio sam sve zapovijedi!

Kad bi priča završavala ovdje, mogli bismo opravdano zaključiti da nemamo mnogo nade da ćemo doći u nebo. Očajnički želeći Božje odobravanje, neki ljudi utječu se religiji, filozofiji ili odricanju od zemaljskih užitaka. Drugi igraju opasnu igru razmišljajući kako će dobrim djelima prevagnuti ona loša djela i ostati sigurni. Ja sam nekada vjerovao da Bog ne može poslati baš sve u pakao, tako da,

dok god sam među 10 do 20 posto najboljih ljudi, imat ću dobre šanse za odlazak u nebo.

Naravno, svi ovi pristupi ne pogađaju bit: naš moralan problem pred Bogom veći je od samih djela koja smo počinili. On zadire sve do naše sebične naravi. A rješenje ovog problema je mnogo veličanstvenije od ičega što bismo ti ili ja mogli sami smisliti. Upravo zato je sada trenutak da prijedemo na četvrto pitanje. Ono bi moglo biti najvažnije od svih.

4 Nije li Isus bio samo veliki učitelj?

Često se pitam što ljudi zapravo misle kad kažu ovo.

Misle li da je Isus imao snažan, uvjerljiv glas koji je poticao ljude na djelovanje? Misle li da je imao odličan govor tijela i prirodnu karizmu? Misle li da je koristio zanimljive priče kako bi pomogao običnim ljudima shvatiti neobične duhovne istine?

S obzirom da nemamo videozapis Isusovih govora, nikad nećemo znati. Što se nas tiče, mogao je imati visok, piskutav glas i biti ukočen poput kipa.

Isus u stvarnosti nije bio velik učitelj zbog svog stila poučavanja. On je bio velik učitelj zbog svoje poruke! A o čemu je taj veliki učitelj najviše govorio? O samome sebi!

Mnogi ljudi misle da je Isus naučavao da trebamo biti ljubazni i puni ljubavi, da brinemo o onima manje sretnima i da okrenemo drugi obraz neprijatelju. A on je poučavao te stvari na jedan vrlo dubok način. Međutim, srž i bit njegovog nauka nisu bili neko vjerovanje, način razmišljanja ili popis pravila. Srž i bit njegovog nauka bio je nauk o tome tko on jest i što je došao učiniti.

Mnogi poznati vjerski učitelji naučavali su ono što su smatrali duhovnom istinom. Ali oni sami nisu bili središnja poruka.

Na primjer, ako uklonite Muhameda iz islama, islam (potpuno podlaganje Bogu) će i dalje ostati. Možete ukloniti Budu iz budizma i budizam (nauk o prosvjetljenju) će i

dalje ostati. Možete ukloniti Konfucija iz konfucionizma i dalje zadržati... konfuziju!

Ali ako uklonite Isusa Krista iz kršćanstva, ništa neće ostati. On i samo on središte je kršćanstva.

Zato ako tvrdiš da je Isus bio veliki učitelj, moraš ozbiljno i pažljivo razmotriti što je naučavao o sebi i svom poslanju.

Što je tvrdio za sebe

Tko je, po tebi, bio Isus? Je li bio tek jako dobar čovjek ili je bio više od čovjeka? Pažljivo promotri neke od Isusovih tvrdnji o vlastitom identitetu.

“Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; tko vjeruje u mene, neće ožednjati nikada” (Ivan 6,35). Želiš li okusiti pravi život? Potraži život u Isusu.

“Ja sam svjetlost svijeta; tko ide za mnom, neće hoditi u tami, nego će imati svjetlost života” (Ivan 8,12). Jesi li ikada pomislio kako je život poput pokušaja hodanja kroz mračnu prostoriju? Ne vidiš niti znaš kojim putem ići. Isus kaže da će ti “upaliti svjetlo” ako ga počneš slijediti.

“Ja sam vrata. Kroza me tko uđe, spasit će se” (Ivan 10,9). Jesi li se ikada pitao kako doći u nebo? Isus kaže da je on vrata. Vrata nisu njegov nauk, njegov primjer niti njegova organizacija, već Isus sam. Da bi ušao u nebo, moraš ući kroz Isusa.

“Ja sam pastir dobri. Pastir dobri život svoj polaže za ovce... poznajem svoje i mene poznaju moje” (Ivan 10,11.14). Jesi li ikada poželio kraj sebe imati nekoga mudrijeg i jačeg od sebe da te vodi kroz život? Isus je pastir tvoje duše. Ali on

te ne štiti samo, već je i dokazao svoju ljubav žrtvujući svoj život za tebe.

“Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada” (Ivan 11,25-26). Jesi li se ikada pitao što će se dogoditi s tobom nakon što umreš? Isus je naučavao da će svatko nastaviti vječno postojati nakon smrti, i to u nebu ili u paklu. Oni koji stvarno vjeruju u njega primaju obećanje da će uskrsnuti s njim i vječno živjeti u nebu.

“Ja sam trs, vi ste loze. Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo roda. Uistinu, bez mene ne možete učiniti ništa” (Ivan 15,5). Jesi li ikada vidio granu odlomljenu od stabla? Na prvi pogled izgleda živo i zdravo. Ali s vremenom postaje krhka, tvrda i mrtva. Očito je odvojena od svog izvora života. Osjećaš li se ponekad kao da si odvojen od izvora stvarnog života i da ti se duša polako suši? Isus je tvrdio da se moramo blisko povezati s njime ako želimo primiti pravi život i hranu za svoju dušu.

“Ja sam put i istina i život: nitko ne dolazi Ocu osim po meni” (Ivan 14,6). Ljudi vjeruju da postoje različiti putevi do Boga. Neki smatraju da će doći do Boga kroz religiju, drugi kroz privrženost određenoj filozofiji, treći kroz činjenje dobra drugim ljudima. Ali Isus ništa od toga nije naveo. Isus je tvrdio da je samo on – osoba – jedan i jedini put do Boga.

Ovo nisu tek otrcane fraze koje bi nas trebale učiniti da se osjećamo dobro. Ovo su doista odvažne tvrdnje! Tko se ikada u povijesti usudio reći takvo nešto za sebe? Vođe drugih religija možda su tvrdili za sebe da su proroci i učitelji poslani da nam pokažu kako živjeti, ali samo Isus je

tvrdio da je jedan i jedini Božji Sin koji može oprostiti naše grijehе i dati nam pravi život, sada i u vječnosti!

Logični zaključci

Ako pogledamo nevjerovatne stvari koje je naučavao Isus o samome sebi, vjerovati da je on bio samo dobar učitelj naprosto ne dolazi u obzir. On je mogao biti ozbiljno poremećen ili pak đavolski lažljivac, najegoističnija i najarogantnija osoba koja je ikada postojala ili je govorio istinu i bio je upravo ono što je za sebe tvrdio.

Kao što je poznati pisac i nekadašnji agnostik C. S. Lewis napisao u svojoj knjizi Kršćanstvo:

“Ovdje pokušavam osujetiti da netko kaže onu glupost koju ljudi često kažu za njega: ‘Spreman sam prihvatiti Isusa kao velikog moralnog učitelja, ali ne mogu prihvatiti njegove tvrdnje da je Bog.’”

To je ono što ne smijemo reći. Čovjek koji je bio samo čovjek i koji je govorio stvari koje je govorio Isus, ne bi bio veliki moralni učitelj. Bio bi ili luđak – na razini čovjeka koji za sebe tvrdi da je tvrdo kuhano jaje – ili bi bio pakleni đavao.

Morate se odlučiti. Ili je taj čovjek bio i još uvijek jest Božji Sin ili je bio luđak ili još nešto mnogo gore.”

Imaš li dokaze?

Isus je tvrdio nevjerovatne stvari i razumno je tvrditi da za

nevjerojatne stvari trebamo nevjerojatne dokaze. Postoje li dokazi koji podupiru Isusove tvrdnje? Apsolutno!

Dokaz ispunjenih proročanstava

Na primjer, židovski proroci stoljećima su proricali dolazak Mesije – Mesije koji će ispuniti nade svijeta, koji će uspostaviti pravdu i mir na svijetu, koji će pomiriti sve narode svijeta s Bogom.

Proroci su vrlo detaljno govorili o Mesiji. Prorekli su njegovo porijeklo, okolnosti njegovog rođenja, njegove postupke i stavove, čak i reakcije drugih na njegov dolazak. Isus je na nevjerojatan način ispunio sva njihova proročanstva!

Ispunjavanje svih tih proročanstava bilo je ni manje ni više nego čudo! Kako bi nam pomogao u predočavanju čudesnosti ovoga, dr. Peter Stoner u svojoj knjizi *Science Speaks*, (Znanost govori; op. prev.) izračunao je matematičku vjerojatnost da Isus slučajno ispuni samo osam od mnogih proročanstava. Stoner nije odabrao nejasna ili vrlo kontroverzna proročanstva za izračun vjerojatnosti. Umjesto toga, odabrao je sasvim određena proročanstva

koja su jasno razumljiva, koja nisu kontroverzna i za koja bi se većina ljudi složila da ih je Isus ispunio.

Evo tih osam proročanstava:

1. Bit će rođen u Betlehemu (Mihej 5,2)
2. Prije njega doći će glasnik (Izaija 40,3)
3. Ući će u Jeruzalem na magarcu (Zaharija 9,9)
4. Bit će prodan za 30 srebrnika (Zaharija 11,12)
5. Novac dobiven za njegovu izdaju bit će bačen u Dom Jahvin i zatim upotrijebljen za kupovinu lončareve njive (Zaharija 11,13)
6. Šutjet će pred svojim tužiteljima (Izaija 53,7)
7. Njegove ruke i noge bit će probodene (Psalam 22,16)
8. Bit će razapet sa zločincima (Izaija 53,12).

Najprije je dr. Stoner izračunao vjerojatnost slučajnog ispunjavanja svakog od proročanstava i zatim je vjerojatnosti pomnožio da bi dobio vjerojatnost slučajnog ispunjavanja svih njih u jednoj osobi. Kolika je vjerojatnost? $1:10^{18}$!

Kako predočiti tako velik broj? Stoner je to ilustrirao tako što je izračunao koliku površinu bi prekrivalo 10^{18} dolarskih kovanica.

Što misliš, kolika je to površina? Dakle, veća je od prostorije u kojoj se sada nalaziš, veća je od kuće ili zgrade u kojoj se možda sada nalaziš. Veća je od bilo kojeg grada ili pokrajine u kojoj se sada nalaziš. Broj kovanica je tako velik da bi zapravo prekrpio cijelu američku saveznu državu Teksas – slojem debljine 60 cm!

Razmisli o tome! Vjerojatnost da bilo tko slučajno ispuni

samo osam proročanstava koja je Isus ispunio jednaka je vjerojatnosti da hodajući kroz sloj kovanica debljine 60 cm koji prekriva cijeli Teksas slučajno i od prve odabereš baš odgovarajuću kovanicu! Teksas je velika savezna država (gotovo dvaput veća od Njemačke; op. prev.) i vjerojatnost da ćeš odabrati odgovarajuću kovanicu je praktički nepostojeća. Ne bih se usudio kladiti o svoju vječnu dušu na temelju nje!

Dokaz čuda

Osim kroz proročanstva o obećanom Mesiji, Isus je dao nevjerovatne dokaze o tome tko je on kroz čuda koja je činio. Nijedan vjerski vođa nikada nije činio ono što je Isus činio. I to javno, tako da su svi to mogli vidjeti. Učinio je sljedeće:

omogućio hromima da hodaju, slijepima da vide, gluhima da čuju i nijemima da govore,

uskrsavao je ljude od mrtvih, čak i jednog čovjeka koji je bio sahranjen četiri dana,

pretvorio je vodu u vino,

nahranio je tisuće sa samo nekoliko riba i hljebova kruha i stišao je veliku oluju jednom riječju.

Ta čuda nisu tek legende ili mitovi. Događaje su zabilježili svjedoci, navodeći pritom imena, vrijeme i mjesta.

Svjedočanstva su povijesno točna i zapisana su kao dokaz u prilog tvrdnjama Isusa Krista.

Još jedan dokaz: način na koji je umro

Još jedan dokaz u prilog tvrdnjama Isusa Krista je način na koji je umro. Isus je vjerovao u ono što je govorio do smrti. Većina drugih velikih vjerskih vođa jednostavno je umrla od starosti, bolesti ili na neki drugi prirodan način. Isus je bio ubijen s 33 godine, i to upravo zbog svog nauka.

Zapravo je Isus jedan od nekolicine ljudi u povijesti koji je osuđen i pogubljen zbog onoga što je tvrdio za sebe. Tvrdio je da je Mesija, Sin Boga živoga, što su vjerski vođe njegovog vremena jednostavno odbili prihvatiti. Na kraju su Isusa optužili za bogohuljenje jer je, po njihovom mišljenju, iako čovjek, sebe proglašavao Bogom.

Isus je lako mogao izbjeći ovo okrutno izvršenje smrtno kazne. Mogao je reći da zapravo nije tvrdio da je Božji Sin i objasniti suvremenim vjerskim vođama što je stvarno mislio. Ali on to nije učinio. Znao je točno tko je on. A i vjerski vođe znali su točno što je za sebe tvrdio. Isus nije pokušavao zaniijekati ono što je tvrdio o svom identitetu, bez obzira što je znao da će ga to stajati života.

Zadnji dokaz: njegovo uskrснуće

Zadnji nevjerovatjan dokaz kojeg je Isus ponudio odnosi

se na njegovo tjelesno uskrsnuće od mrtvih. Postoje tri činjenice:

1. Isus je živio
2. Isus je umro
3. Isus je bio sahranjen.

A tu je i četvrta činjenica koja je promijenila tijek povijesti. Tri dana nakon sahrane, njegov grob ostao je prazan! Njegovo je tijelo nestalo!

Tijekom sljedećih četrdeset dana, stotine ljudi svjedočili su da su ponovno vidjeli Isusa živoga. Razgovarali su s njim, jeli s njim i dodirivali ga. Ukazao se barem desetak puta, pojedincima i skupinama, i to velikim (više od 500 ljudi) i malim. Ukazivao se ljudima okupljenima u kući, kao i ljudima na otvorenom. Ukazao se ljudima koji su isprva bili jako skeptični prema izvještajima o uskrsnuću, koji su kasnije obznanjivali svijetu što se dogodilo.

Toma, jedan od dvanaestorice Isusovih učenika, bio je među tim skepticima. Njegov cijeli svijet srušio se kad je Isus bio razapet. Propale nade i srušenih snova, odlučio je vratiti se u svoj stari život i pokušati obnoviti ono što je izgubio nakon što je odlučio slijediti Isusa.

Kad je čuo izvještaje o uskrsnuću, otvrdnuo je svoje srce i odlučno izjavio: “Ako ne vidim na njegovim rukama biljeg čavala i ne stavim svoj prst u mjesto čavala, ako ne stavim svoju ruku u njegov bok, neću vjerovati” (Ivan 20,25).

Osam dana kasnije njegova se želja ispunila. Učenici su bili okupljeni, vrata su bila zatvorena i Isus je stao među njih. Pogledao je Tomu u oči i rekao: “Prinesi prst ovamo

i pogledaj mi ruke! Prinesi ruku i stavi je u moj bok i ne budi nevjeran nego vjeran.” Toma je odgovorio: “Gospodin moj i Bog moj!” (Ivan 20,26-28). Možeš biti siguran da “nevjerni Toma” više nije bio nevjeran nakon toga!

Jesi li shvatio važnost ovoga? Biblija kaže da je Isus stvarno, tjelesno uskrsnuo od mrtvih! Ne govori o “duhovnom uskrsnuću” niti o ideji da on, iako je ubijen, “i danas živi s nama”. Umjesto toga, njegovo stvarno tijelo bilo je razapeto i sahranjeno i sada je živ i zdrav!

A kako možemo znati je li se to doista dogodilo? To možemo znati kao i svaki drugi događaj u povijesti – preko pouzdanih svjedoka spremnih na unakrsno ispitivanje. Kao što porota dolazi do zaključka na temelju svjedočanstava svjedoka koja su izdržala pod paljbom unakrsnog ispitivanja, tako i Novi zavjet nudi brojne uvjerljive dokaze u obliku izvještaja svjedoka da je Isus ustao od mrtvih.

Ali “unakrsno ispitivanje” njegovih sljedbenika nije bilo jednostavno poput suočavanja s vještim odvjetnikom u okvirima sudnice. Njihovo unakrsno ispitivanje bilo je krajnje jednostavno: ili prestanite govoriti o uskrsnuću ili ćemo vam oduzeti imovinu, a vas tući, zatvoriti ili mučiti do smrti.

I upravo se to dogodilo. Od dvanaestorice učenika koji su bili glavni svjedoci uskrsnuća, jedanaestorica su umrli okrutnom i mučnom smrću radije nego promijenili svoje iskaze. Dvanaesti učenik (Ivan) izbjegao je smrt u kipućem ulju i bio protjeran na pust otok gdje je umro prirodnom smrću.

Ne dopusti da te mimoide važnost ovoga. Ovi svjedoci, ljudi koju su bili poznati po svojoj iskrenosti i integritetu,

suočili su se s krajnjim unakrsnim ispitivanjem i nijedan od njih nije promijenio svoj iskaz.

Mnogi ljudi u povijesti umrli su za laž, ali koliko ljudi poznaješ koji su svjesno umrli za nešto za što su znali da je laž? Pa ipak, suočeni s mučenjem i smrću, nijedan od učenika nije se povukao i rekao nešto poput: “Pa možda smo vidjeli samo viziju” ili: “Nisam baš siguran da je to bio Isus” ili: “Zapravo smo sve to izmislili.” Svaki pojedini od njih ostao je vjeran svom svjedočanstvu do posljednjeg daha.

Ako si iskren, moraš priznati da postoji dovoljno dokaza koji bi mogli proći na sudu da je Isus doista ustao od mrtvih. Shvaćam da je u to teško povjerovati. Shvaćam da mrtvaci obično ne uskrsavaju. Shvaćam da nikada nisi vidio nekoga tko je ustao od mrtvih. Pa ipak, dokazi nam uvjerljivo govore da je Isus uskrsnuo od mrtvih. Osobno vjerujem u to!

I ne vjerujem samo ja. Nakon što je Isus došao na svijet, živio ovdje, umro i uskrsnuo, svijet više nije ostao isti. U njega je vjerovao i njega slijedio veći broj ljudi od ijednog vjerskog vođe koji je ikada živio. Oko njegovog nauka razvile su se cijele nacije i kulture. Životi pojedinaca, zajednica pa čak i naroda temeljito su promijenjeni zbog njega. On je najutjecajnija osoba svih vremena. Ne bismo pretjerali kad bismo rekli da se cijela povijest okreće oko njega.

Sljedeći prozni tekst pokušava dočarati život i utjecaj Isusa Krista:

“Ovdje vidimo mladića rođenog u neuglednom selu, sina neke seljanke. Radio je kao tesar do svoje tridesete godine, a zatim je tri godine bio putujući propovjednik. Nikada

nije napisao knjigu. Nikada nije radio u državnoj službi. Nikada nije imao dom. Nikada nije imao obitelj. Nikada nije pohađao fakultet. Nikada nije putovao dalje od 320 km od svog rodnog mjesta. Nikada nije činio stvari koje obično prate veličinu. Nitko mu nije dao vjerodajnice – osim samoga sebe.

Dok je bio mlad, plima javnog mnijenja okrenula se protiv njega. Njegovi su prijatelji pobjegli. Bio je predan svojim neprijateljima. Prošao je kroz montirani sudski proces. Bio je razapet na križ između dvojice razbojnika. Dok je umirao, njegovi egzekutori kockali su za jedinu imovinu koju je imao na zemlji: njegovu haljinu. Nakon što je umro, položen je u grobnicu iskopanu u stijeni zahvaljujući sažaljenju prijatelja. Prošlo je devetnaest stoljeća, a on je i dalje središnja osoba čovječanstva i vođa povorke napretka.

Sigurno neću pogriješiti ako kažem da nijedna vojska koja je ikada marširala, nijedna mornarica koja je ikada plovila, nijedan parlament koji je ikada zasjedao i nijedan kralj koji je ikada vladao, zajedno nisu utjecali na život čovjeka na zemlji onako kako je to učinio taj samotni život.”

Pisac nepoznat

Samo dobar učitelj?

Iako nikada nije postojao učitelj koji se može usporediti s Isusom, on je bio mnogo više od samo učitelja. Isus je bio i ostao Gospodin i Spasitelj – rješenje našeg najvećeg problema. On je odgovor na naše duhovne, emocionalne

i međuljudske potrebe jer je došao da obnovi naš odnos s Bogom.

Je li odnos s Bogom moguć? I kako uopće izgleda? To ćemo istražiti u sljedećem poglavlju.

5 Nije li kršćanski život dosadan i pun ograničenja?

Stigli smo i do glavne prepreke u umovima mnogih ljudi. Često s ljudima prođem kroz prva četiri pitanja da bih na kraju netko od njih rekao ovakvo nešto:

“U redu, dopuštam mogućnost da postoji Bog. A i Biblija izgleda nevjerovatno zanimljiva knjiga. Priznajem da sam učinio pokoju lošu stvar u životu i vidim kako je Isus umro za te grijeh. Možda ću jednog dana postati religiozan... ali ne sada. Hej, pa mlad sam i preda mnom je cijeli život! Postati kršćaninom sada bilo bi previše dosadno i puno ograničenja.”

Ovo je zasigurno stereotipno razmišljanje o kršćanima. Susretao sam ljude koji misle da postati kršćaninom znači prestati činiti deset stvari u kojima najviše uživaš i početi činiti deset stvari u kojima najmanje uživaš – i to neprekidno!

Kao što mi je jedan mladić sa sveučilišta Ohio State University rekao: “Pokušao sam biti kršćaninom dok sam pohađao skupinu za mlade. Budimo iskreni, vi ljudi ste stvarno do-sa-dni.” Za razliku od toga, rekao mi je da se zabavlja tako što “izlazi” i bavi se raznim “stvarima”. (Zvuči jako uzbudljivo, zar ne?)

Tko želi dosadu?

Nitko ne želi dosadu. Trošimo milijarde godišnje na pokušaje izbjegavanja ove strašne pošasti. Odlazimo pogledati najnoviji film s najboljim specijalnim efektima

kako bismo se nasmijali, uplašili ili doživjeli šok, a možda i sve troje istovremeno. Kupujemo najnovije CD-ove i DVD-ove. Odlazimo na koncerte i utakmice. A ako ništa od toga nije dostupno, uključujemo svoj veliki flat screen TV sa surround zvukom i biramo između 200 kablskih kanala. Danas najviše zarađuju oni koji nas uspijevaju nasmijati, uplakati ili šokirati.

Nemoj me pogrešno shvatiti. Ne kažem da su te stvari loše ili pogrešne. Ali istina je da ti oblici zabave postižu velik uspjeh zahvaljujući jednom jednostavnom razlogu: nama je stvarno dosadno!

Mnogima od nas dosadno je na poslu. Naši poslovi davno su izgubili uzbuđenje i važnost. Na poslu odrađujemo svoje mučne dane samo zato da bismo kući donijeli plaću.

Drugi se dosađuju u svojim vezama. Nekako su se ohladile i postale ustajale. Ljudi koji bi trebali biti naši najbliži prijatelji jednostavno postaju stranci s kojima živimo pod istim krovom.

Nažalost, mnogi ljudi pokušavaju se riješiti dosade na pogrešan način. Često pitam ljude: “Što je suprotno od dosade?” Najčešći odgovor je: “Zabava.” Ljudi pokušavaju zamijeniti bol koju nanosi dosada ispunjavanjem svojih života zabavom. Ljudi kojima je dosadno često zloupotrebljavaju drogu, alkohol i seks u pokušaju ispunjavanja praznine u svom životu. Nešto što je započelo kao “zabava” često završava u još većoj samoći i praznini od one u kojoj je osoba na početku bila.

Pobjeda nad dosadom

Postoji bolji lijek za dosadu. Vjerujem da suprotno od

dosade nije zabava, već ispunjenje – spoznaja da tvoj život ima svrhu i značenje.

Ima li tvoj život svrhu i značenje? Znaš li zašto si na svijetu? Imaš li svrhu koja je dostojna čovjeka stvorenog na sliku Božju ili tvoji najviši ciljevi nisu nimalo bolji od onih u životinja: preživljavanje, užitak i razmnožavanje?

Biblija tvrdi da Bog ima svrhu života za svakog od nas. “Jer ja znam svoje naume koje s vama namjeravam - riječ je Jahvina - naume mira, a ne nesreće: da vam dadnem budućnost i nadu” (Jeremija 29,11).

Ako želiš pobijediti dosadu, ne znam postoji li bolji način od otkrivanja Božjeg plana za tvoj život. Nakon što saznaš zašto te Svemogući postavio na ovaj svijet, postat će ti jasna tvoja vječna sudbina. A kad se to dogodi, možeš se početi svakodnevno radovati. Tvoj cilj možda neće biti tražiti zabavu, ali ćeš naučiti tražiti smisao u svakom novom danu. Postat ćeš ispunjena osoba.

Ograničenja zabave

Milijuni ljudi iskusili su ispunjenje kroz odnos s Bogom. Ljudi su mi nekada govorili da sam glavni pokretač na zabavama i stvarno mogu potvrditi da sam se jako dobro zabavljao! Pa ipak, sjećam se kako sam dolazio kući s mnogih zabava i osjećao se jako prazno. Ležao bih budan na krevetu i osjećao da mora postojati nešto veće u životu od same zabave.

Čak sam se uključio u društveno angažirane programe i filozofske potrage, ali nikada nisam pronašao trajno ispunjenje sve dok nisam upoznao Boga. Iskusio sam ono što je Blaise Pascal mislio kad je rekao: “Bog je u svakome od nas stvorio vakuum u obliku Boga kojeg ne može

ispuniti nijedno stvorenje, već samo Stvoritelj osobno, u Isusu Kristu.”

Naravno, jedan od razloga zašto se čini kao da kršćani ne uživaju u životu je Božja zabrana mnogih stvari koje izgledaju zabavno. Biblija jasno naziva grijeh “prolaznim užitkom” (Hebrejima 11,25). Ali mnogi od tih “prolaznih užitaka” imaju visoku cijenu. Božji plan za nas uključuje pravu i trajnu radost, bez posljedica koje inače proizlaze iz ispunjavanja našeg života grešnim aktivnostima čiji užitak nikada nije trajan.

Time smo došli do druge polovice našeg pitanja: “Nije li kršćanski život pun ograničenja?” Zapravo u ovoj tvrdnji nalazimo mnogo istine. Moram se složiti da je kršćanski život na određene načine ograničen. Kao kršćaninu, Bog mi jednostavno govori da ne činim određene stvari – ograničava me.

Ali moramo razumjeti da nam Bog zabranjuje određene stvari zato jer nas istinski voli. Kao što dobar roditelj ne bi dopustio svojoj djeci da čine stvari koje su opasne, tako i Bog daje svoje zapovijedi da bi nas zaštitio.

Na primjer, Božje ograničavanje mržnje otvara nam put da razvijamo iskrenu ljubav jedni prema drugima. Njegovo ograničenje promiskuitetnog spolnog ponašanja omogućava nam da jednog dana možemo uživati u predivnom intimnom odnosu sa svojim mužem ili ženom. Njegovo ograničenje protiv potpunog opijanja štiti nas od činjenja stvari za koje bismo mogli požaliti što smo ih učinili nakon što se otriježnimo. Kao što smo ranije vidjeli,

Bog ima plan za naše živote – vječnu sudbinu za svakog od nas – i on nikako ne želi da protratimo svoje potencijale.

Ograde za tvoje dobro

Mislim da je prikladno ovdje navesti jednu ilustraciju. Dok sam živio u južnoj Kaliforniji, povremeno bih odveo svoju obitelj na izlet u planine. Mnoge ceste uspinjale su se vrlo strmim padinama. Dok bih gledao lijevo, vidio bih da nas čeka još dug put do vrha. Dok bih gledao desno u kanjon, vidio bih kako smo se već visoko popeli. Uvijek bih snažno držao upravljač automobila, znajući da bismo se sunovratili u kanjon i poginuli ako bih skrenuo s uske planinske ceste.

Postoji jedna stvar koja daje osjećaj sigurnosti u ovoj napetoj situaciji: branici! Postavljeni su za našu zaštitu, da nas drže na cesti, da nas sačuvaju od pada u sigurnu smrt ako skrenemo s puta. Oni nam daju sigurnost da ćemo sretno stići na odredište.

Božje zapovijedi su poput ovih branika. “Ograničenja” koja nameću su za našu zaštitu. Na putu kroz život čuvaju nas od pada preko ruba. Ako na stvari gledamo na pravi način, možemo biti duboko zahvalni Bogu što je postavio te branike. Oni su za naše dobro – dani su nam u ljubavi i omogućit će nam da stignemo na “vrh planine” i da postignemo svrhu svog života.

Nažalost, mnogi od nas poznaju ljude koji su preskočili životne branike i koji pozivaju druge da učine isto. Za sada kotrljanje niz padinu ne izgleda tako strašno. Zapravo možda djeluje zabavnije od najuzbudljivije vožnje u lunaparku! Ali jednog dana udarit će o dno i vožnja će završiti. Snosit će posljedice svojih izbora. Pogledat će

prema vrhu planine i shvatiti da su drugi uspjeli postići svoj puni potencijal dok njima to nije uspjelo.

Smiješno kako to funkcionira

Izravno ću ustvrditi da, ako je tvoj najviši cilj u životu zabavljati se, onda vjerojatno nećeš htjeti postati kršćaninom. Ali i upozorit ću te da, ako je krajnji cilj tvog života zabava, na duge staze nećeš biti jako sretan. Ovdje se jednostavno radi o jednom tajanstvenom zakonu života koji kaže da se prava sreća ne nalazi u sebičnom traženju stvari za sebe, već u nesebičnom davanju drugima.

Za shvaćanje ovog potrebna je zrelost, ali ako si proučavao ljude koji su na duge staze postigli sreću, vjerojatno si uočio da su više zainteresirani za nesebično davanje drugima, nego za sebično uzimanje za sebe. Ljudi usredotočeni na sebe sve su samo ne sretni – na kraju ostaju prazni i iza njih obično ostaje niz uništenih veza.

Ovo me vraća na početak ove knjige. Svi poznajemo kršćane koji djeluju sretno, ispunjeno i iskreno zabrinuti za ljude. A sada vidimo da ti ljudi nisu toliko u krivu koliko nam se činilo. Kršćani imaju čvrst intelektualan i razuman temelj za svoju vjeru u Isusa Krista.

Kao što smo vidjeli, dokazi za postojanje Boga, pouzdanost Biblije i tvrdnje da je Isus Krist Bog u tijelu, zapravo su vrlo uvjerljivi. Ali nije dovoljno samo poznavati ove informacije. Poput spasonosnog lijeka kojeg nasmrt bolesna osoba ne želi uzimati, ono što si naučio iz ove knjige neće ti pomoći ako to ne primijeniš. Da bi otkrio

kako ovo što si naučio može promijeniti tvoj život, pročitaj sljedeće, ujedno i posljednje poglavlje.

Zaključak

Najvažnije pitanje

S obzirom da sam pokušao odgovoriti na tvoja pitanja o kršćanstvu, mislim da imam pravo tebi postaviti jedno pitanje: Jesi li osobno povjerovao u Isusa Krista kao svog Gospodina i Spasitelja?

Priznajem da je ovo vrlo osobno pitanje. Ali također vjerujem da je to najvažnije pitanje koje će ti ikada biti postavljeno. Analizirajmo što točno znači ovo pitanje kroz još jedan pogled na ono što smo do sada vidjeli.

Biblija naučava da Bog postoji te da je stvaran i osoban. Nitko ne može pronaći stvaran smisao života ako ga ne pronade u odnosu s Bogom, našim Stvoriteljem i onime tko upravlja svemirom.

Svatko od nas sagriješio je protiv Boga. Dok promatramo Božje standarde, otkrivamo da smo prekršili Božji zakon, i to njegovo slovo i njegov duh.

Grieh protiv Boga nosi posljedice. Biblija nam govori da su “opačine vaše jaz otvorile između vas i vašeg Boga” (Izaija 59,2). Iako smo stvoreni za uživanje u bliskom, osobnom odnosu s Bogom, nalazimo da je grijeh prekinuo taj odnos.

Osim toga, Biblija upozorava da je “plaća grijeha smrt” (Rimljanima 6,23). Zbog svojih grijeha nismo samo odvojeni od Boga, već i u opasnosti da jednog dana ostanemo cijelu vječnost odvojeni od njega na mjestu poznatom kao pakao.

Isus Krist je mnogo više od učitelja. On je zapravo Spasitelj.

Kao Sin Božji, dragovoljno je umro na križu da bi platio za naše grijehе. S obzirom da je plaća grijehа smrt, Krist je odlučio umrijeti za naše grijehе – pravednik umire umjesto nepravednika – da bi nas doveo k Bogu.

Ovo je krajnji dokaz Božje ljubavi prema nama: iako smo krivi i zaslužujemo osudu, Isus je uzeo našu kaznu na sebe. Isus je otišao na križ umjesto nas i za naše dobro, noseći naše grijehе i osudu koju smo zaslužili.

Isus je dodatno potvrdio svoj jedinstven položaj Sina Božjeg tako što je uskrsnuo od mrtvih. Zbog njegovog uskrsnuća nimalo ne možemo sumnjati je li njegova smrt na križu u potpunosti platila kaznu koju smo zaslužili za svoje grijehе. On je pobijedio neprijatelja zajedničkog svim ljudima: smrt!

Tvoj odgovor

Kako sve ovo može promijeniti tvoj život? Sada kada si čuo za Krista, možeš osobno odgovoriti na tri moguća načina:

Možeš odbaciti Krista tako da mu kažeš da te ne zanima, da misliš da ti ne treba i da ne želiš da bude tvoj Spasitelj i Gospodin.

Možeš zanemariti Krista tako da odgodiš svoju odluku do nekog trenutka u budućnosti. Ovaj odabir može biti dobar ako trebaš još vremena za ozbiljno razmišljanje o utjecaju tvoje odluke i da se uvjeriš da stvarno znaš što činiš.

Međutim, ovaj odabir je loš ako odgađaš odluku u nadi da će Krist jednog dana jednostavno nestati. Iskreno rečeno,

odgađanje odluke prihvaćanja Krista ima jednak vječni učinak kao i odbacivanje Krista.

Možeš prihvatiti Krista jednostavnom vjerom kao svog Gospodina i Spasitelja.

Biblija naučava da dolazimo k Bogu kroz vjeru u Isusa Krista. Umjesto da se pouzdamo u svoje dobre namjere i religiozne aktivnosti kao način “stjecanja” odnosa s Bogom, trebamo povjerovati i pouzdati se da je Isus, kroz svoju smrt i uskrsnuće, put koji nas vraća u odnos s Bogom. Oproštenje i pomirenje s Bogom predragocjeno su blago da bi se mogli zaraditi – treba ih primiti kao besplatan dar od Onoga koji nas voli tako dubokom ljubavlju.

Taj dar postaje naša svojina nakon što stavimo svoje povjerenje u Isusa Krista. Međutim, vjera je mnogo više od intelektualnog napora. Vjera u Isusa kao tvog Spasitelja podrazumijeva da ti je žao za ono što si učinio i da ubuduće želiš živjeti novim i drugačijim životom. Vjera u Isusa kao tvog Gospodina uključuje prepoznavanje tko je on i prihvaćanje njegovog zakonitog položaja kao Boga tvog života.

Oni koji se odluče vjerom prihvatiti Isusa Krista odlučuju se za mnogo više od pristupanja religiji – ulaze u osoban odnos sa samim Bogom! Na jedan poseban način postaju voljena Božja djeca.

Jesi li ušao u taj odnos? Jesi li osobno povjerovao u Isusa Krista kao svog Gospodina i Spasitelja?

Ako nisi, potičem te da to učiniš upravo sada. Biblija obećava da “tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen”

(Rimljanima 10,13). Možeš ga zazvati upravo sada iskreno moleći jednostavnu molitvu poput ove:

“Dragi Bože, hvala ti što me voliš i što si me potražio. Priznajem da sam griješio protiv tebe i kažem da mi je žao. Vjerujem da je Isus Krist umro za grijehe koje sam počinio. Upravo sada prihvaćam ga kao svog Gospodina i Spasitelja. Molim te, oprosti mi i pomogni mi slijediti te od danas nadalje. Amen.

Nadam se da si molio ovu molitvu i da se sada osobno pouzdaješ u Isusa Krista kao svog Gospodina i Spasitelja. Ako si to učinio, na temelju Božjih obećanja u Bibliji možeš biti siguran da su tvoji grijesi oprosteni i da si započeo vječan, osobni odnos s Onim koji te volio dovoljno duboko da umre za tebe!

Nastavi rasti

Postoje mnogi načini na koje možeš početi rasti u punoj spoznaji svog novog odnosa s Bogom. Kao prvo, potičem te da počneš čitati Bibliju kao da je ona Božje osobno ljubavno pismo napisano samo tebi.

Kao u svakom drugom odnosu, drugoj osobi se približavaš kroz komunikaciju. Produbljuj svoj odnos s Bogom kroz svakodnevni razgovor s njim kroz molitvu i dijeljenje svega što ti je na srcu.

Jedna od najvažnijih stvari koje možeš učiniti za rast tvog osobnog odnosa s Bogom je redovito provođenje vremena s drugim ljudima koji također žele živjeti u bliskom i osobnom odnosu s njime. Zato zamoli Boga da

te vodi do crkve koja se aktivno bavi govorenjem drugima o Kristovoj “radosnoj vijesti” i započni tamo redovito odlaziti. I obavezno podijeli svoju odluku s barem jednim prijateljem kršćaninom kojeg cijeniš. On ili ona mogu ti biti od neprocjenjive pomoći u rastu u tvom prekrasnom novom odnosu s Bogom!

Na kraju ti želim zahvaliti što si mi dozvolio da s tobom obradim ovih pet ključnih pitanja. Nadam se da ti je čitanje ove knjige bilo poticajno barem onoliko koliko je meni bilo njezino pisanje. Neka te Bog blagoslovi i neka ti postane vrlo stvaran dok tvoja vjera raste iz dana u dan.

Dodatak

Više od religije: Kako sam osobno otkrio Boga

Pravi odnos s Bogom! Isprva je zvučalo tako čudno razmišljati o osobnom poznavanju Boga. Sve što sam do tada poznavao bila je “kršćanska” religija koja je nudila ustajalog i neosobnog Boga. Unatoč mom protivljenju i želji da dulje spavam, moji roditelji maksimalno su se trudili voditi me u crkvu svake nedjelje. Danas cijenim njihovo vodstvo u razvoju mog sustava vrijednosti, ali kao mladi tinejdžer nisam više vidio razlog za odlazak u crkvu koja naizgled nije koristila ni meni ni većini onih koji u nju odlaze.

Tijekom tinejdžerskih godina miješao sam tipične aktivnosti punokrvnog Amerikanca (sport, učenje, novac i, naravno, djevojke) s duhovnom potragom koja mi je trebala pomoći otkriti kako i zašto živjeti. Punio sam svoj um knjigama koje su mi pomagale razvijati ove vrijednosti, uključujući klasike Hermana Hessea, Johna Steinbecka i Kahila Gibrana. Ova duhovna potraga sačuvala me od mnogih očitih grijeha kojima su se prepuštali moji prijatelji, ali i otvorila za jedan od najsmrtonosnijih grijeha.

Taj grijeh očitovao se na ljeto 1972. Jedne večeri, dok sam pretraživao svoju policu s knjigama, primijetio sam primjerak Novog zavjeta. Smatrao sam se kršćaninom, ali sam znao da nikada nisam pročitao Novi zavjet. Smatrajući da sam čuo sve što on ima reći, duhovno vodstvo potražio sam u drugim knjigama. Kako sam bio jako natjecateljskog duha, a moj stariji brat je upravo bio pročitao cijelu Bibliju,

nisam želio dopustiti da me pobijedi na nekom području. Zato sam je odlučio sâm pročitati.

Nakon nekoliko minuta donio sam tri važna zaključka:

1. Ono što sam pročitao nije odgovaralo onome što sam čuo u crkvi. Bilo je živo i relevantno, za razliku od mrtvih i dosadnih crkvenih propovijedi.
2. Biblija je odstupala od svega što sam do tada pročitao. Govorila je jedinstvenim autoritetom. U drugim knjigama postavljaju se pitanja, dok Biblija nudi odgovore! Duboko u srcu, znao sam da čitam više od običnih ljudskih riječi – čitao sam Božju poruku upućenu meni.
3. Te večeri odlučio sam živjeti na način kako je Isus naučavao.

Ali to nije bilo sve što sam otkrio. Nekoliko dana kasnije, pročitao sam 23. poglavlje Evanđelja po Mateju. Ondje Isus podiže glas protiv grijeha vjerskog licemjerja. On objavljuje da su mnogi poput “okrećenih grobova”: izvana izgledaju lijepo, a unutra su puni mrtvačkih kostiju. Isus kao da je rekao: “Izvana ljudima izgledate pravedno, ali iznutra ste puni licemjerja i bezakonja.” Ova osuda probola je moje srce i savjest – riječi Isusa Krista otkrile su mi da izvanjska dobrota nije dovoljna. Sama moja narav bila je zla u Božjim očima. Možda su me doživljavali kao “dobrog čovjeka”, ali Bog je vidio moje srce i znao istinu. Svemoćni sudac proglasio me krivim i ja sam se našao osuđenim.

Tada sam po prvi puta u životu bio istinski uvjeren da sam grešnik. Nije da sam ranije mislio da sam savršen ili bez ljudskih mana, ali nisam osjećao da sam zaslužio onaj “jao”

koji je Isus govorio religioznim licemjerima. Sada sam znao da idem u pakao ako umrem.

Moja duhovna potraga postala je intenzivnija tijekom sljedećih nekoliko tjedana. Noću bih ležao budan i molio Boga za oprostjenje svih grijeha kojih sam se mogao sjetiti. Osjećao sam se otuđeno od Boga i znao sam da će mi život biti prazan ako Boga ne doživim osobno.

Odgovor na ove molitve dobio sam nakon što sam otkrio kako se prepreka između nas može ukloniti i moji grijesi oprostiti. “Uistinu, Bog je tako ljubio svijet te je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni” (Ivan 3,16). Odgovor je bio u Isusu! Ne u nekoj novoj filozofiji ili novom pogledu na svijet, već u osobi. Bog je poslao Isusa Krista da ne bih morao propasti, već imati vječni život! Kad je Isus umro na križu, ponio je kaznu za grijehе koje sam počinio i za koje bih trebao dobiti zasluženu kaznu. On je trpio umjesto mene. On je bio zamjena za mene. A sada, napuštanjem svojih grijeha i stavljanjem povjerenja u Isusa Krista, prepreka između Boga i mene potpuno je uklonjena. Sada imam istinski odnos s Bogom!

Intelektualno sam oduvijek vjerovao u Krista (tj. priznavao sam činjenice o njemu), ali nikada mu nisam vjerovao iz srca. Nakon što sam shvatio da sam duhovno izgubljen zbog svojih grijeha, pouzdao sam se u njega kao svog Spasitelja. Osobno, to nije bilo jako emotivno iskustvo, ali bilo je svejedno stvarno. Pozvao sam Isusa u svoj život i on me nikada nije razočarao.

Niti me ikada razočarao kroz mnoge godine dok sam ga

slijedio. Održao je svoja obećanja i dokazao je kako je vrlo stvaran i osoban.

Moja je nada i molitva da i ti dođeš k Isusu Kristu na način da iskusiš njegovu ljubav, oprostenje i život koji je pripremio za tebe.

Autor Tom Short već više od 30 godina poziva studente s preko sto sveučilišta diljem svijeta da istraže i ozbiljno razmotre tvrdnje Isusa Krista. Živi sa svojom ženom u Columbusu, u američkoj saveznoj državi Ohio.

Dodatne informacije (na engleskom) potraži na:

www.TomShortCampusMinistries.com

Tom Short Campus Ministries PO Box 224

Worthington, OH 43085

USA

Za informacije na hrvatskom slobodno posjeti www.soulsaver.hr!

Ovu knjigu vam uručuju:

